

Black Box teater

Vår /
Spring

2019

Program

Welcome

A new season starts. From one season to the next, we aim to build layers of understanding and seek to transform. We embrace the coming season in the light of both the present and what has gone before, of what has marked the recent and previous history of Black Box teater, but also sheds a light on the state of art, society and the world we live in.

The year 2018 ended with a media and political storm both for Black Box teater and for the artists who created *Ways of Seeing*, Pia Maria Roll, Marius von der Fehr, Sara Baban and Hanan Benammar. The piece acted as a catalyst for a debate that raised a number of crucial questions – about the role of art, the function of political theater, ethical concerns around privacy, current political and societal issues such as racism and surveillance. Suddenly, fundamental principles, such as freedom of expression, artistic freedom and autonomy, came under pressure.

The 20th century has put an end to an historical conception of art that is defined within the context of power and normality. With Fluxus and Dada, amongst others, artists freed art from any suggestion of subordination to power and conventions of morality. It is worrying to note that the beginning of the 21st century sees many challenges to the autonomy of art and its liberation from moral authoritarianism. In this context, we need to constantly question the meaning of Black Box teater's action: what is the role of a theater and of performing arts today?

As a programming theater, our role is to curate, to support and to present productions that are initiated and carried out by independent artists. Our choices are guided by an attention to what art can be rather than to consolidate or restrict. We prioritize transformative practices, whether it is through content or form.

More than ever, I believe that one of our founding roles is to initiate questions or present agencies that either resonate with today's world or are underrepresented or missing from the public sphere. Our function is to allow visibility. We need to share so that art works can be reasoned, in the sense of producing discussion, debate, even creating friction and dis-sensus that may disturb the pervasive consensus. These are the foundations of freedom of speech. Art history is marked by a search for artists to push and challenge the limits of what is possible, what

is tolerated, to bring the taboo into play. Support for this risk-taking attitude is part of Black Box teater's ethos.

During recent weeks, I have read more commentaries than ever by intellectuals, journalists, citizens who regret the impossibility of a nuanced debate. This might also be our attempt at resistance. In an increasingly polarized society, where the debate quickly turns into a torrent of insults and threats, we should work on finding strategies to contribute to a nuanced discussion, based on the speculative potential of the theater.

Our program resonates with the world today and welcomes an active spectator, able to reason subjectively on one's experiences, to activate one's critical thinking, to think independently. As much as the artists have autonomy, we wish to stimulate the autonomy of the spectator whilst activating dialogue, collaboration, and collective-thinking.

For the past two and half years, my project for Black Box teater has been to embrace an open minded approach to different voices and viewpoints: by working across disciplines and inviting artists from culturally diverse backgrounds, by creating conversations with the city and its residents, in a symbolic and poetic form, or by inviting various audiences, as well as through discussions, debates and workshops. In the same way that we promote the notion of multiple identities and try to avoid reducing the identity of a work to an assignment of gender, geographical, cultural or other – we claim an identity for Black Box teater made up of nuance, a crossing of varied and multiple tones: abstract or narrative, loud or soft, disturbing or touching.

The coming season has those various tones at its heart. The season provides a generous space for several young Norwegian and international choreographers, who have been active in their field for some time and have developed their own singular artistic signatures. Among them, Florentina Holzinger and Ofelia Jarl Ortega are challenging our gaze and women's objectification – important voices 15 months after the launch of #metoo. In February, we turn our focus to children and young people, with a visually striking piece by Miet Warlop that will be blissful for children and their adults. This is followed with the wonderfully heart-warming *Listening Party* by Ásrún Mágnúsdóttir, created with thirty teenagers from Oslo.

We encourage you to save the date for Oslo Internasjonale Teaterfestival in March, that will center on the invisible, hidden and inner voices, intimacy and soft spaces, possible dreams and fantasies.

In our role as a bridge with art history, it sounded like the right moment to invite the choreographer Jérôme Bel, who challenged the concepts of dance in the 90s, to make his debut in Oslo. The second part of the season will take a journey around different generations of Norwegian theater makers who unfold very different approaches to text, fiction and narrative. It will include the collective Susie Wang and their *Mumiebrun* that weaves between the hyper realistic, the supernatural and science fiction. Towards the end of the season, Ludvig Uhlbors will invite us to join in the company of Arne Næss and shamanistic rituals, while Karen Røise Kielland and Katja Dreyer will premiere their new piece that investigates the source of the Styx and the notion of the origins.

We wish you warm and unconditional welcome to join us for this new season! You may be blown away by some of it, be annoyed by others, be puzzled by some. In any case, we are pretty sure you will experience something exciting and we look forward to sharing those experiences with you.

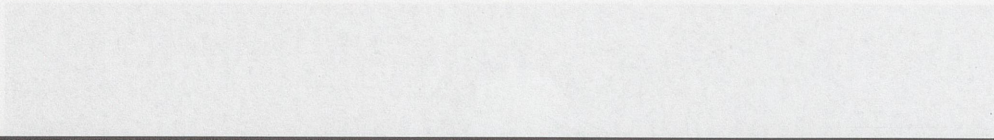
Anne-Cécile Sibué-Birkeland
Artistic and General Director

Florentina Holzinger, *Apollon*
Foto: Radovan Dranga

Ofelia Jarl Ortega, *Shredder*
Foto: Alexandra Olsson

Miet Warlop, *Big Bears Cry Too*
Photo: Reinhout Hiel

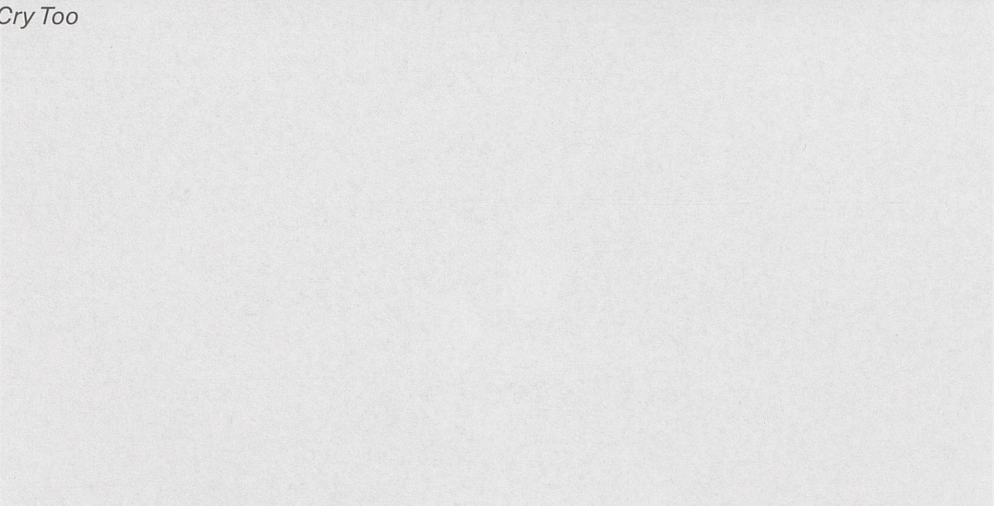
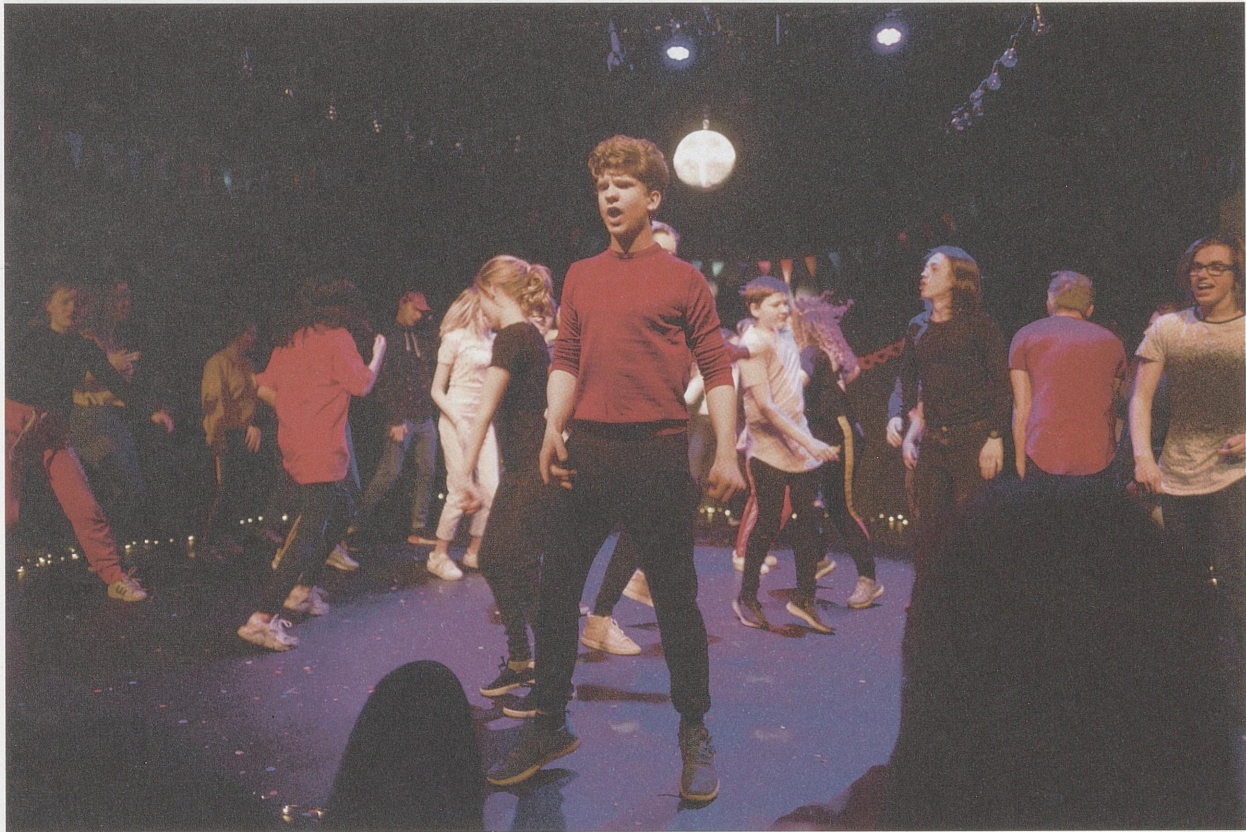

Photo: Reinhout Hiel

Ásrún Mágnúsdóttir, *Listening Party*
Photo: Owen Fiene

Ásrún Mágnúsdóttir, *Listening Party*
Photo: Owen Fiene

Ásrún Mágnúsdóttir, *Listening Party*
Photo: Owen Fiene

Espen Klouman Høiner, *VI, FOLKET*
Photo: Alette Schei Rørvik

R.B. Jérôme Bel, *Véronique Doisneau*
Photo: Anna Van Kooij

«Pussy Riot meets the
Power Rangers»
– De Morgen

«*Apollon* is a wild clash
between ballet and
feminism»
– De Morgen

Florentina Holzinger ^(AT)

Apollon

Florentina Holzinger imponerer med en rekke fysiske forestillinger som tar til orde for stamina – selve livskraften – kreative, seksuelle, fysiske og humoristiske. Hennes brutalt sensuelle produksjoner er ofte fylt av fysiske teknikker hentet fra andre disipliner som kickboksing, ballett, vektløfting og akrobatikk.

Med *Apollon* hilser Holzinger til Balanchines ballettkvartett *Apollon Musagète*, der historien sentrerer seg om den greske guden for kunst, Apollon. Men i denne versjonen kaster koreografen og hennes muser Apollon ned fra tronen med et smil om munnen. Med en estetikk som veksler mellom et okkult treningsstudio, en kyborg rodeo-okse og neoklassisk ballett, kombinerer Florentina Holzinger et freakshow fra forrige århundre og 1960-talls performancekunst, og byr på et nytt perspektiv på bruddet mellom kunst og underholdningskultur. Gjennom denne humoristiske og rasende ødeleggelsen av en klassisk fortelling, adresserer Holzinger myten om den angivelig perfekte kvinnen, kunstneren selv.

— Florentina Holzinger studerte koreografi ved kunsthøgskolen i Amsterdam. Avgangs arbeidet hennes *Silk* mottok Prix Jardin d'Europe under ImPulsTanz festivalen i Wien i 2012. Samarbeidet hennes med Vincent Riebeek resulterte i en trilogi med arbeider hvorav *Spirit* ble vist på Black Box teater i 2014. For tiden er hun residerende kunstner ved International Choreographic Arts Center i Amsterdam.

NB! Forestillingen har 18-års aldersgrense på grunn av innhold som kan virke støtende.

+ Ettersnakk med Florentina Holzinger og Anne-Cécile Sibué-Birkeland etter forestillingen 25. januar.

Florentina Holzinger impresses with a series of highly physical performances that advocate a complete expression of stamina – the force of life – creative, sexual, physical and humorous. Her brutally sensual productions are often brimful of physical techniques drawn from other disciplines such as kickboxing, ballet, weightlifting and acrobatics.

With *Apollon*, Holzinger nods at Balanchine's ballet quartet *Apollon Musagète*, which centres around Apollon, the Greek God of Art, but in this version the choreographer and her muses throw Apollon off his throne with a smile on their face. With an aesthetic that alternates between an occult fitness-studio, a cyborg-bullfight and neoclassical ballet, Florentina Holzinger combines fin de siècle freakshow and 1960s live art, offering a new perspective on the rupture between high art and popular entertainment. Through this humorous and furious destruction of a classical narrative, Holzinger addresses the myth of this supposedly perfect woman, the artist herself.

— Florentina Holzinger studied choreography at Amsterdam University of the Arts. Her graduation work *Silk* was awarded the Prix Jardin d'Europe at the ImPulsTanz Festival in Vienna 2012. Her collaboration with Vincent Riebeek resulted in a trilogy of pieces, one of which, *Spirit*, was presented at Black Box teater in 2014. She is currently artist in residence at the International Choreographic Arts Center in Amsterdam.

This performance contains scenes that some may find disturbing. Age: +18

+ Afterwords with Florentina Holzinger and Anne-Cécile Sibué-Birkeland after the show on January 25.

— Av / By:
Florentina Holzinger.

— Med / With:
Renée Copraij, Evelyn Frantti, Florentina Holzinger, Annina Lara Maria Machaz, Xana Novais, Maria Netti Nüganen, Stephan Schneider.

— Lyddesign / Sound design:
Stephan Schneider.

— Dramaturgi / Dramaturgy:
Sara Ostertag, Michele Rizzo.

— Scenografi / Scenography:
Nikola Knežević.

— Coaching:
Btissame Amadour.

— Rådgiving / Advice:
Manu Scheiwiller, Fernando Belfiore.

— Teknikk / Technique:
Bram Geldhof, Anne Meeussen, Maarten Van Trigt.

— Produksjon / Production:
CAMPO.

— Co-produsert av / Co-produced by:
Frascati Producties (Amsterdam), La Bâtie – Festival de Genève, steirischer herbst (Graz), Münchner Kammerspiele, Sophiensaele (Berlin), Mousonturm (Frankfurt).

— Støttet av / Supported by:
MA7 – Kulturabteilung der Stadt Wien.

— Foto / Photography:
Radovan Dranga.

Ofelia Jarl Ortega ^(SE) Shredder

«Blikket er sentralt i Ofelia Jarl Ortegas aktivistiske tilnærming. Koreografen dekonstruerer en voyeuristisk og sadistisk forestilling om kvinnekroppen. Med den intensiteten som danserne fikserer tilskuerne i denne nye estetikken, rangeres kvinnekroppen som subjekt, ikke kun som seksuelt objekt.»

– Amalia Dévaud,
Mouvement magazine

Shredder har blitt beskrevet som forførende og deilig ubehagelig. Forestillingen er utviklet i samarbeide mellom Ofelia Jarl Ortega, danser Alexandra Tveit og komponist Patrik Patsy Lassbo, og er en scenisk undersøkelse av frivillig objektivering som undergravende våpen i en hyperseksualisert verden. Hvordan kan makt og begjær på en og samme tid produsere en potent, lokkende og ubehagelig atmosfære? Suggestive blikk og erotiske undertoner skaper et rom hvor kroppene, omgitt av pulserende lys og musikk, orienterer seg i konseptet post-porno. Post-porno er en kunstnerisk bevegelse for en sex-positivisme som feirer sex som et frigjørende verktøy. Ofelia Jarl Ortega inviterer til en utvidet forståelse av nytelse gjennom sin interesse for samtidens produksjon av begjær og erotikk. I denne forestillingen er fortellingen om den kvinnelige seksualitet gjenkjennelig, men objektet har inntatt plassen som subjekt.

— Koreograf og utøver Ofelia Jarl Ortega er basert i Stockholm. Hennes arbeider kretser rundt sårbarhet og femininitet, ofte med en suggestiv erotisk estetik. Ortega har en Master i koreografi fra DOCH i Stockholm. Verkene hennes har blitt vist på ulike steder som ImPulsTanz (Wien), MDT (Stockholm), Inkonst (Malmö), Les Urbaines (Lausanne), Manifesta11 (Zürich). Under ImPulsTanz 2018, mottok Ortega Young Choreographers' Award for hennes verk *B.B.*

+ Ettersnakk med Ofelia Jarl Ortega og Brynjar Åbel Bandlien etter forestillingen den 31. januar.

“The eye of the beholder is at the center of Ofelia Jarl Ortega's activist approach. The choreographer deconstructs a voyeuristic and sadistic conception of the woman's body. The intensity with which the dancers fix their gaze upon the audience and their participation in the construction of this new aesthetic, the female body is ranked as subject and not just as sexual object.”

– Amalia Dévaud,
Mouvement magazine

Shredder has been described as seductive and deliciously unpleasant. How can power and desire at one and the same time produce a potent, seductive and unpleasant atmosphere? Ofelia Jarl Ortega questions our concept of eroticism and invites us to explore an extended understanding of pleasure in this discourse of female desire. *Shredder* was developed in a collaboration between Ofelia Jarl Ortega, Alexandra Tveit (dancer) and Patrik Patsy Lassbo (composer); a staged exploration of voluntary objectification as a subversive weapon in a hypersexualized world. Suggestive glances and erotic undertones create a space where three bodies, surrounded by pulsating light and music, orient themselves in the concept of post-porn, an artistic movement for a sex-positivism that celebrates sex as a liberating tool. In this production, female sexuality is recognizable, but the object has taken the role of subject.

— Ofelia Jarl Ortega is a choreographer and performer based in Stockholm. Her work centers around vulnerability and femininity, often with a suggestive erotic aesthetic. She has an MA in Choreography from DOCH, Stockholm, and her works have been shown at venues including ImPulsTanz (Vienna), MDT (Stockholm), Inkonst (Malmö), Les Urbaines (Lausanne), Manifesta11 (Zürich). Ofelia received the Young Choreographers' Award at ImPulsTanz (Vienna International Dance Festival), 2018, for her latest work *B.B.*

+ Afterwords with Ofelia Jarl Ortega and Brynjar Åbel Bandlien after the show January 31.

— Koreografi, dans, konsept, idé /
Choreography, dance, concept, idea:
Ofelia Jarl Ortega.

— Musikk, lys, konsept / Music, light, concept:
Patrik Patsy Lassbo.

— Dans, koreografi, konsept /
Dance, choreography, concept:
Alexandra Tveit.

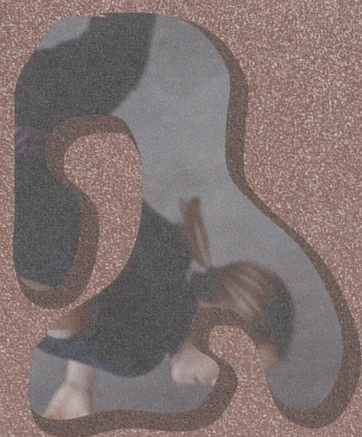
— Produsent / Producer:
Sara Bergsmark, Alexandra Olsson.

— Produsert / Produced through MDT

— Co-produsert av / Co-produced by:
Black Box teater (Oslo), Santarcangelo dei Teatri.

— Støttet av / Supported by:
Stockholm Stad, Konstnärnämnden,
Norsk kulturråd.

— Foto / Photography:
Alexandra Olsson.

Rannei Grenne / Solveig Styve Holte / Heiða Karine Jóhannesdóttir / Anja Lauvdal / HAIKw/ (NO) Flakkande Røynd

I samarbeid med Galleri Golsa / In collaboration with Galleri Golsa

Flakkande Røynd er et nytt kunstnerisk samarbeid mellom danserne Rannei Grenne og Solveig Styve Holte, og kunstner-duoer som de inspireres av: musikerne Anja Lauvdal og Heida Karine Jóhannesdóttir og designerne Harald Lunde Helgesen og Ida Falck Øien i HAIKw/. Grenne og Holte har over lengre tid arbeidet sammen med en interesse for formalisme i dans, og ønsker i dette nye samarbeidet å skape kunst som tar vare på både det komplekse og lettbeinte.

I *Flakkande Røynd* transformeres materialer og arbeidsstrategier. Det skapes glimtvis felleskap med hverandre og med ulike materialiteter. Hvordan får man bevegelser og kunstneriske prinsipper til å skjelve, svette og utmattes? Sammen skaper de et organ der alt får være synlig og hvor detaljer, sømmer og sprekker er åpne, og den menneskelige kroppslighet får være tilstede. Fjellstøtt og flakkande, knaker og kvitrer de fram en live-opplevelse som overskrider konsert, moteshow og forestilling.

— Rannei Grenne er danser og jobber som utøver for kunstnere som Ingri Fiksdal, Marie Nikazm Bakken/Fredrik Floen og Bente Alice Westgård. Hun har jobbet i samarbeid med Solveig Styve Holte siden 2015. Solveig Styve Holte er danser og koreograf. I ulike samarbeidsprosjekter med både Ann-Christin Kongsness og Rannei Grenne undersøker hun ulike tilnærminger til kollektive arbeidsstrukturer og en aktiv bruk av historiske referanser og arkiv. Heiða Karine Jóhannesdóttir jobber som musiker, komponist, tekstforfatter og visuell kunstner. Anja Lauvdal er musiker og spiller piano og synthesizers. Lauvdal og Jóhannesdóttir er begge aktive i band som Broen, Lauvdal/Jóhannesdóttir og Skadedyr. HAIKw/ er et klesmerke basert i Oslo som drives av Harald Lunde Helgesen og Ida Falck Øien. De baserer seg på samarbeid i og utenfor eget felt.

Flakkande røynd is a new artistic collaboration between the dancers Rannei Grenne and Solveig Styve Holte, and the artistic partnerships that inspire them: the musicians, Anja Lauvdal and Heida Karine Jóhannesdóttir, and the designers, Harald Lunde Helgesen and Ida Falck Øien in HAIKw/. Grenne and Holte's interest and practice are rooted in formalism which they have both explored for some time. With this new project, their desire is to convey both the complex and the light-footed.

In this work, source materials and different working strategies are transformed to create small glimpses of unity with each other and with different manifestations. How does one manage to get movements and artistic principles to tremble, sweat and be exhausted? Together they create an instrument where everything becomes visible and detailed, seams and cracks are open and human physicality is ever present. Rock solid and flickering, they creak and twitter a live experience that transcends concert, fashion show and performance.

— Rannei Grenne is a dancer and work as a performer for artists such as Ingri Fiksdal, Marie Nikazm Bakken & Fredrik Floen og Bente Alice Westgård. She has worked in collaboration with Solveig Styve Holte since 2015. Solveig Styve Holte is a dancer and choreographer. In projects together with both Ann-Christin Kongsness and Rannei Grenne she examines various approaches to collective work structures and an active use of historical references and archives. Heiða Karine Jóhannesdóttir works as a musician, composer, writer and visual artist. Anja Lauvdal is a musician and plays piano and synthesizers. Jóhannesdóttir and Lauvdal are active in bands like Broen, Lauvdal/Jóhannesdóttir and Skadedyr. HAIKw/ is a clothing brand run by Harald Lunde Helgesen and Ida Falck Øien. They base their work in cooperation inside and outside their own field.

— Dans, koreografi, konsept /
Dance, choreography, concept:
Rannei Grenne, Solveig Styve Holte.

— Musikk komponert og framført av /
Music composed and performed by:
Heiða Karine Jóhannesdóttir, Anja Lauvdal.

— Kostyme, scenografi /
Costume, scenography:
HAIKw/ (Ida Falck Øien, Harald Lunde Helgesen).

— Dramaturg / Dramaturge:
Melanie Fieldseth og Ellen Söderhult.

— Produsent / Producer:
Margrethe Nandrup Rylander.

— Co-produksjon / Co-production:
DansiT (Trondheim), Black Box teater (Oslo).

— Støttet av / Support by:
Norsk kulturråd, DansiT, FFUK, Trondheim kommune,
Dansearena Nord, Weld.

— Takk / Thanks:
Galleri Golsa for godt samarbeid.

— Grafisk design / Graphic design:
Pati Passero.

— Foto / Photography:
Tale Hendnes.

Miet Warlop ^(BE)

Big Bears Cry Too

Unge mennesker har alltid vært følsomme overfor en verden av kontrollert ekstravaganse og utbrudd. *Big Bears Cry Too* er en forestilling om hvor sårbare vi alle kan føle oss i dette store og merkelige universet. I denne forestillingen for alle aldersgrupper kommer det bokstavelig talt flyvende ulike objekter inn på scenen som alle har noe å si om individualitetens rolle i verden. Et gigantisk hjerte av plast som kun kan begrenses ved at det slipper ut en liten mengde luft. En kjempestor pille som skal gjøre deg lykkeligere hvis du tar den, men resultatet er faktisk at du ikke kjenner deg selv igjen. Og så en bjørn som rett og slett syns at den selv er alt for søt. Vi ender opp i et univers av fargesprakende regn og en uendelig mengde med symboler. Denne forestillingen markerer en milepel for Miet Warlop i hennes misjon om å gjøre det usynlige synlig.

— Miet Warlop er en belgisk kunstner med base i Brussel og Berlin. Hun jobber med ulike visuelle uttrykk, og har laget en rekke kritikerroste forestillinger som *Springville*, *Dragging the Bone*, *Mystery Magnet* og *Fruits of Labor*. Alle med fascinerende titler på de like fascinerende forestillingene som bærer på en delikat kombinasjon av kaotiske elementer, forventninger og overraskelser. *Big Bears Cry Too* er hennes første forestilling for et publikum fra 6 år og oppover.

11. februar kl. 10.00

Forestilling for skoleklasser. Ved interesse, kontakt: blackbox@blackbox.no.

Young people have always been sensitive to a world of controlled extravagance and outbursts. *Big Bears Cry Too* is a performance that deals with the vulnerability experienced by people living in a large and incomprehensible universe. In this show for all ages, a series of objects literally fly onto the stage, each with something to say about the role of individuality in the world. There is a large, plastic heart that can only be restricted by releasing a small amount of air out. Then there is a massive tablet that is supposed to make you happier, but the actual result is that you no longer recognise yourself. And then there is a bear that falls victim to its own excessive cuteness. We end up in a universe of coloured rain and never-ending symbols. This piece marks a fresh milestone in Miet Warlop's quest to "make the invisible visible".

— Miet Warlop is a Belgian visual artist based in Brussels and Berlin. She has made a number of critically acclaimed performances in recent years such as *Springville*, *Dragging the Bone*, *Mystery Magnet* and *Fruits of Labor* – each one with an intriguing title for equally intriguing shows that include a delicious combination of chaotic elements, expectations and surprise. *Big Bears Cry Too* is her first performance for an audience of six years and older.

— Konsept, regi / Concept, direction:
Miet Warlop.

— Utøvere / Performers:
Wietse Tanghe, Christian Bakalov.

— Musikk, tekster / Music, lyrics:
Pieter De Meester, Joppe Tanghe, Wietse Tanghe, Miet Warlop.

— Teknisk regi / Technical Director:
Hugh Roche Kelly, Frouke Van Gheluwe.

— Produksjon / Production:
Seppe Cosyns.

— Lysdesign / Light design:
Henri Emmanuel Doublier.

— Assisted by:
Lila John, Karolien Nuyttens, Barbara Vackier, Ian Gyselincx, Geert Viaene (Amotec), Mathias Huybrighs.

— Outside Eye:
Danai Anesiadou.

— Produksjons assistent / Production assistant:
Tanja Vrancken.

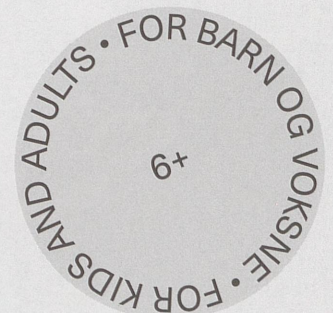
— Produksjon, teknisk realisering /
Production, Technical Realisation:
Miet Warlop / Irene Wool vzw (Gent), hetpaleis (Antwerpen).

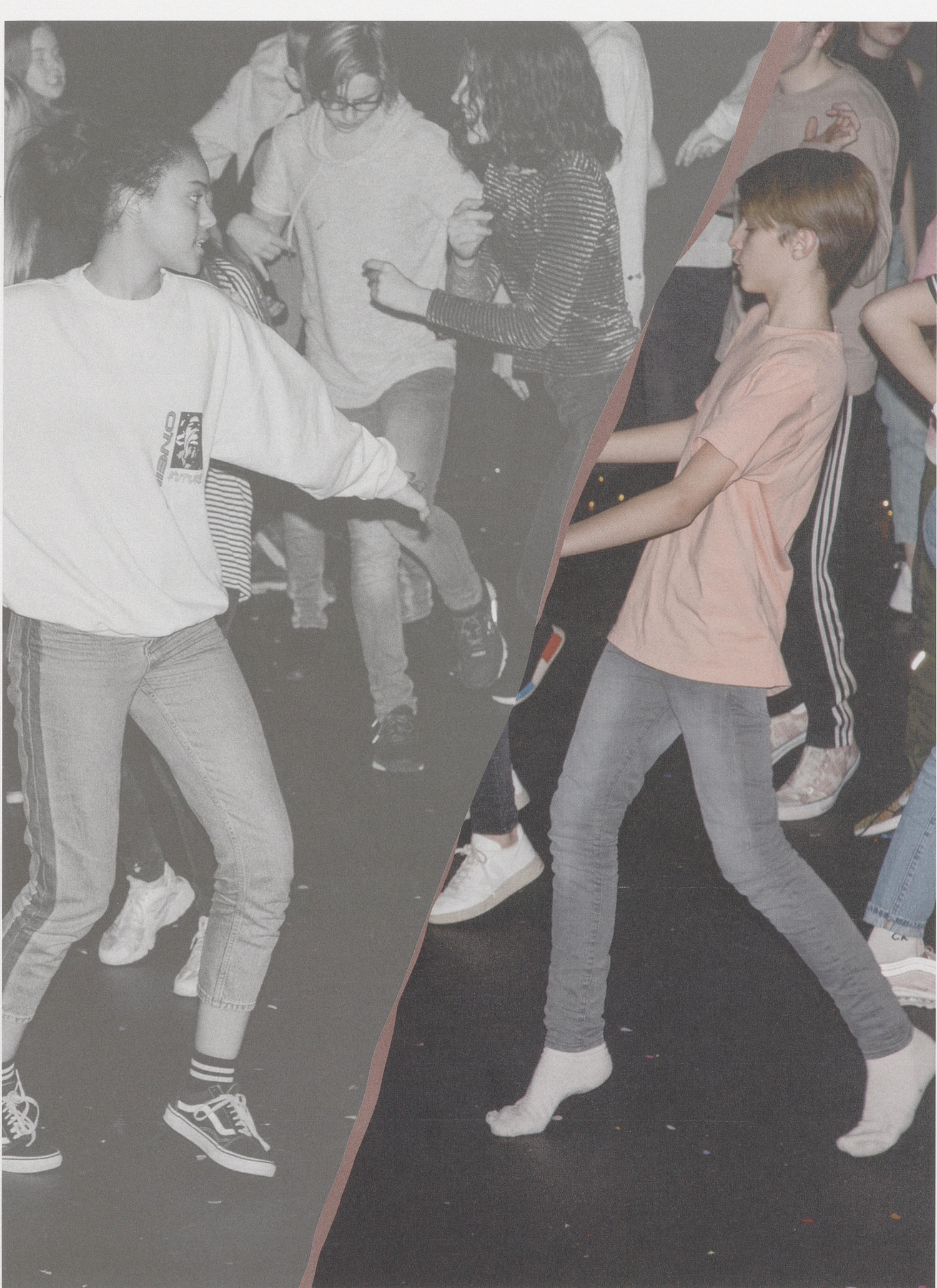
— Management, koordinering /
Management, Coordination:
Wim Viaene, Elke Vanlerberghe.

— Co-produsert av / Co-produced by:
Vooruit (Gent), Gessnerallee (Zürich), TJP Centre Dramatique National (Strasbourg), AUAWIRLEBEN Theaterfestival (Bern).

Støttet av / Supported by:
Flemish Authorities, City of Ghent, Kunstencentrum BUDA (Kortrijk).

— Foto / Photography:
Reinhout Hiel.

Ásrún Magnúsdóttir (IS)

Listening Party

It's our party and we cry if we want to –
30 tenåringer inviterer til lytte-party.

Listening Party er en stor fest på scenen, og vertskapet er en gjeng med tenåringer fra Oslo i alderen 12 til 18 år. De spiller favorittmusikken sin. Noen ganger synger de med musikken, danser til den, gråter eller hva som helst egentlig. De snakker om musikken og om seg selv, om idéer de har, bekymringer, tanker og drømmer. De henger ut sammen med publikum, hører på musikken, lytter til hverandre, støtter og feirer hverandre og ungdommen sin. Scenen er deres, ordene er deres, de har makten – mens festen fortsetter – til å gjøre som de vil.

Listening Party utfoldes ungdommen – sårbarheten, skjønnheten, energien, vennskap og ensomhet – på en svært rørende måte.

— Ásrún Magnúsdóttir er fra Reykjavík. Arbeidene hennes tar sikte på å utvide dominerende stiler innen dans og koreografi. Hun er interessert i å jobbe med folk som ikke nødvendigvis har tenkt så mye på dans eller dansing, med forskjellige sosiale grupper – tenåringer og barn – og forsøker å gjøre usynlige koreografier synlige. Ásrún Magnúsdóttir ble nominert som årets koreograf til den islandske teaterprisen, Gríman, i 2017.

+ DJ-set etter forestillingen 22. februar. Ved siden av *Listening Party* har Ásrún Magnúsdóttir og Alexander Roberts har samarbeidet i en rekke prosjekter som involverer folk som ofte ikke forholder seg til kunst. Vennskapet og samarbeidene med disse menneskene har ofte innebåret å lytte til musikk sammen og dele historier. Etter forestillingen spiller Magnúsdóttir og Roberts et DJ-set med musikk de har blitt kjent med i disse møtene, og deler fortellinger de har lært der.

It's our party and we cry if we want to –
30 teenagers invite to a Listening Party.

Listening Party is a party on stage, the hosts are teenagers from Oslo, aged 12 to 18. They play their favourite music. Sometimes they sing along or dance along or cry along or whatever. They talk about their music and about themselves, their ideas, their worries, their thoughts and dreams. With the audience, they hang out, listen to music together, listen to each other, support and celebrate each other and their youth. The stage is theirs, the words are theirs, they have the power – whilst the party continues – to do whatever they want.

Listening Party tenderly unfolds their adolescence and youth – its vulnerability, its beauty, its energy, friendship and loneliness – and it is very touching.

— Ásrún Magnúsdóttir is from Reykjavík. Her work aims to extend the dominant modes of dance and choreography. She is interested in working with people that have not given dance or dancing much thought, different social groups, teenagers and children, and attempting to make invisible choreographies visible. Ásrún Magnúsdóttir was nominated as Choreographer of the Year at the Icelandic Theatre Awards, Gríman, in 2017.

+ DJ-set after the show, 22 February. Ásrún Magnúsdóttir and Alexander Roberts have collaborated on a number of different works involving people that are perhaps not often involved in the art world. Their friendships and collaborations with these people have often involved spending time listening to music together and sharing stories. After the show the pair will DJ music from the different people they have met and share the stories of those encounters.

— Koreograf / Choreographer:
Ásrún Magnúsdóttir.

— Dramaturgisk rådgiver, produksjon /
Dramaturgical advisor, production:
Alexander Roberts.

— Lysdesign, assistent / Light design, assistant:
Alma Mjöll Ólafsdóttir.

— Opprinnelig rollebesetning, samarbeids-
partnere / Original cast, collaborators:
Marta Ákadóttir, Lukka Mörk, Sverrir Gauti Svavarsson, Baldur Einarsson, Steinunn Þórðardóttir, Erna Benediktsdóttir, Haukur Guðnason, Sæþór Elí Bjarnason, Egill Andrason, Saga Klose, Karen Nordquist Ragnarsdóttir, Jón Karl Sigurðsson, Stefán Árni Gylfason, Theodór Pálsson, Lea Alexandra Gunnarsdóttir, Hanna Greta, Uloma Ousala, Isafold Kristín, Lúkas Örvar Blurton, Emma Ýrr Hlynsdóttir, Óðinn Sastre, Þuríður Guðrún Pétursdóttir, Jana Ebenezardóttir, Viktoría Mist, Ilmur María Arnarsdóttir, Sigríður Ragnarsdóttir, Aron Gauti, Arnór Máni Birgisson, Oliver Alí, Hringur Kjartansson, Karl Jóhann Jónsson, Ólafur Björgúlfsson.

— Støttet av / Support by:
Lókal & RDF within the frame of Into the City onto the Stage, Icelandic Ministry of Culture, Education and Urban Heat, European Union.

— Co-produsert av / Co-produced by:
APAP Performing Europe 20/20.

— Takk / Thanks:
Frivillighetshuset.

— Foto / Photography:
Owen Fiene.

Oslo Internasjonale Teaterfestival

Black Box teater / 7.–16. March, 2019

Oslo Internasjonale Teaterfestival has been the pulsing heart of Black Box teater's spring season since 2013. Daring and surprising, it's become an annual rendez-vous for performing arts in Oslo in March.

Artists of different generations from around the world, both familiar names and newcomers, will gather for ten concentrated, vibrating days of live art experiences, including several Norwegian premieres.

By crossing artistic practices, these artists open up a stimulating dialogue between performing arts, music and visual arts, challenging what the art experience can be. The festival is unfolding throughout the city in cultural venues, intimate situations, natural settings and public spaces. A way to bring art into our daily lives and create a poetic relationship to our environment.

Iggy Lund Malmberg, *Physics & Phantasma*
Foto: Renee Altrov

Begüm Erciyas, *Voicing Pieces*
Photo: Begüm Erciyas

Ingeleiv Berstad and Pernille Holden, *Somatos Samling*
Foto: Alette Schei Rørvik

Bente Alice Westgård (NO)

Dødsprosjektet

«Døden er for stor og overveldende til at jeg kan forholde meg til den. Og selv livet, som er det eneste jeg kan forholde meg til, er også av og til for intenst og overveldende. Døden er bakteppet for livet, den er forutsetningen for livsutfoldelsen. *Dødsprosjektet* fikk sin spede begynnelse for nesten åtte år siden, idet jeg fødte mitt første barn. Den intensiteten som tok meg idet jeg skulle gi liv, var så ekstrem at jeg var sikker på at jeg kom til å dø. Noe så intenst kunne jeg da ikke overleve! Men det gjorde jeg, og denne opplevelsen satte i gang prosesser som har influert både livet og min kunstneriske praksis.»

I sitt tidligere virke, blant annet med forestillingen *Stars in a piece with no name*, har Bente Alice Westgård jobbet i et uttrykk preget av letthet, mellomrom og overskudd. I *Dødsprosjektet* gjør Westgård en dreining mot et tettere og mer kompakt uttrykk der hun undersøker grader av intensitet og virkningen dette har på utøvere og publikum. Her inviteres publikum inn til å være en del av det sceniske bildet, og bli omsluttet av den intensiteten som forestillingen undersøker. Metodisk kretser Westgårds arbeide seg rundt en praksis som er basert på kontinuitet, utholdenhet og måter å hengi seg til et materiale på.

— Bente Alice Westgård er koreograf og danser med base i Oslo. Hun arbeider i ulike konstellasjoner som prosjektansvarlig, koreograf og medskapende danser i tett samarbeid med andre kunstnere. Westgård har sin danseutdannelse fra Skolen for Samtidsdans 2006–08 og fullførte i 2017 en master i koreografi ved Kunsthøgskolen i Oslo.

Stars in a piece with no name som var en del av masterprosjektet hennes ble vist på Black Box teater under Tre dager med dans i 2018.

“Death is too big and overwhelming for me to relate to. And even life, which is the only thing I can relate to, is sometimes too intense and overwhelming. Death as the backdrop for life is a prerequisite for life-expansion. *Dødsprosjektet* (The Death Project) had its humble inception almost eight years ago, when I gave birth to my first child. The extreme intensity that I experienced when I gave birth was so overwhelming that I was sure I was going to die. I could not survive something so intense. But I did, and this experience evoked processes in me that have shaped both my life and my artistic practice.”

In her previous work, including the performance *Stars in a piece with no name*, Bente Alice Westgård has explored concepts of expression characterized by ease, space and excess. In *Dødsprosjektet*, Westgård makes a turn towards a tense and more compact means of expression in which she examines degrees of emotional intensity and the effect this has on the artistic team and the audience. The audience is invited to be part of the scenography, and to be immersed in the intensity of the performance. Westgårds' methodology encompasses practices based on continuity, stamina and ways to indulge in material.

— Bente Alice Westgård is a choreographer and dancer based in Oslo. She works in close collaboration with various artist constellations as project manager, choreographer and creative dancer. Westgård studied at the School of Contemporary Dance from 2006–08 and completed her Masters in Choreography at Oslo National Academy of the Arts in 2017.

Stars in a piece with no name was part of her MA project presented at Black Box teater during Tre dager med dans in 2018.

— Koreografi / Choreography:
Bente Alice Westgård.

— Dans / Dance:
Rannei Grenne, Karen Eide Bøen, Louis Schou, Sebastian Biong, Julie Steinjord Mjøen.

— Lysdesign, rom / Light design, space:
Martin Myrvold.

— Rom, kostymer / Space, costumes:
Milja Salovaara.

— Lyd, lyddesign / Sound, sound design:
Terje Wessel Øverland.

— Outside eye:
Janne-Camilla Lyster, Melanie Fieldseth.

— Støttet av / Support by:
Norsk Kulturfond, Fond for lyd og bilde, FFUK.

— Co-produsert av / Co-produced by:
Black Box teater (Oslo).

«Ein lågmælt situasjons-
rapport som seier langt
meir enn mange politiske
analysar»

– Amund Grimstad,
Klassekampen

Kåret til en av årets beste
forestillinger i 2018 av
Norsk Shakespeare-
tidsskrift.

Espen Klouman Høiner ^(NO)

VI, FOLKET

Tyve år etter at Espen Klouman Høiner var utvekslingsstudent hos en arbeiderklassefamilie i småbyen Danvers i Illinois, USA, besøkte han dem igjen i 2017. Med utgangspunkt i samtaler med vertsfamiliens mor, Rose, har Klouman Høiner skapt monologen *VI, FOLKET*. Det har blitt en poetisk livshistorie som tar oss med fra ungdomstid, gjennom livet med småbarn som vokser opp til å bli egne voksne.

I samarbeid med Camilla Vatne Barratt-Due og Signe Becker har Klouman Høiner, som et motsvar til kaos og polarisering, skapt en stillferdig konseptualisering av den amerikanske drømmen eller virkeligheten, med den hvite arbeiderklassen som utgangspunkt.

— Espen Klouman Høiner er skribent, regissør og skuespiller. Hans kunstneriske arbeide veksler mellom film- og scenekunstproduksjoner og egen tekstproduksjon. Klouman Høiner har virket som skuespiller ved blant annet Nationaltheatret og Trøndelag Teater. Han er medlem av kompaniene Verk Produksjoner og Sør-Trøndelag Teater. Sistnevnte presenterte *Steppeulven* på Black Box teater våren 2017. *VI, FOLKET* er hans første soloforestilling.

Camilla Vatne Barratt-Due er musiker, komponist og performancekunstner som i løpet av de siste årene har utviklet musikk til en rekke scenekunstproduksjoner av koreografer og regissører som eksempelvis Ingri Fiksdal og Eirik Fauske.

Signe Becker er scenograf og kunstner. Hennes kunstneriske arbeide veksler mellom teater, performance og dans til egne kunstprosjekter. Hun er fast scenograf i Verk Produksjoner og mottok sammen med Ingri Fiksdal og Ingvild Langgård Osloprisen fra Natt&Dag for årets forestilling med *Night Tripper* i 2012.

Twenty years after being an exchange student staying with a working class family in the small town of Danvers, Illinois, Espen Klouman Høiner re-visited them in 2017. Based upon conversations with the host family's mother Rose, Klouman Høiner has created the monologue *VI, FOLKET* (We, the people). It has become a poetic life story that takes us from adolescence, through life with young children who grow up to become their own adults.

Together with Camilla Vatne Barratt-Due and Signe Becker, Klouman Høiner has, as a counterpart to chaos and polarization, created a quiet conceptualization of the American dream or reality, with the white working class as his point.

— Espen Klouman Høiner is a writer, director and actor. His artistic work alternates between film, performance and productions of his original texts. He has worked as an actor at Nationaltheatret and Trøndelag Teater. Klouman Høiner is a member of Verk Produksjoner and of Sør-Trøndelag Teater, an actors' collective, which presented *Steppeulven* at Black Box teater in June 2017. *VI, FOLKET* is his first solo performance.

Camilla Vatne Barratt-Due is a musician, composer and performance artist who has developed music for a number of performing art productions by choreographers and directors, including recent works with Ingri Fiksdal and Eirik Fauske.

Signe Becker is a scenographer and artist. Her artistic work alternates between theater, performance and dance and her own art projects. She is a permanent scenographer with Verk Produksjoner and received, along with Ingri Fiksdal and Ingvild Langgård, the Oslo Award from Natt&Dag for Performance of the Year with their production *Night Tripper* in 2012.

— Tekst, regi, utøver /
Text, direction, actor:
Espen Klouman Høiner.

— Scenografi, kostyme, lys /
Scenography, costume, light:
Signe Becker.

— Musikk, lyd / Music, sound:
Camilla Barratt-Due.

— Haiku-dikt / Haiku poem:
Gina Hechinger.

— Dramaturg / Dramaturge:
Matilde Holdhus.

— Co-produsert av / Co-produced by:
Teaterhuset Avant Garden (Trondheim).

— Støttet av / Supported by:
Black Box teater (Oslo), Dramatikkens Hus,
Fritt Ord, Kulturrådet (prosjektstøtte, Fond for
Lyd og Bilde).

— Takk / Thanks:
Rose Theison, John Theison,
Domenic Theison, Gina Hechinger,
Brad Hechinger, Frank Zimmerman.

— Foto / Photography:
Alette Schei Rørvik.

R.B. Jérôme Bel (FR)

Jérôme Bel (1995)

Oslo-debut med et signaturverk og en biografisk film av en ikonisk kunstner og koreograf som hadde en avgjørende innflytelse på konseptet om dans på midten av 90-tallet.

«I 1995 la Jérôme Bel sitt eget navn til forestillingen *Jérôme Bel*, et radikalt og avdempet verk som bringer kunstneren nærmere kjennetegnene i sitt arbeide, og dansens muligheter: belysning, musikk og kropp. Atten år senere gjelder den samme observasjonen: «En kropp kan ikke overses.» Med dette som «gitt» utgangspunkt, ønsket Jérôme Bel å finne ut mer. For å få kroppen til å danse, kartlegger han den: hva er dens datoer, hva er dens mål, hva er de karakteristiske ved den som den orienterer etter? Og på hvilket stadium kan språket ta hjem sin bokstavelige eksistens? Med en økonomi av midler som er redusert til hva språket sier, leverer han en dekonstruksjon av teatral representasjon som ikke har mistet sin livskraftige virkning.»

– Gilles Amalvi, juni, 2014

Oslo debut with a signature piece and a biographical film by an iconic artist and choreographer who had a decisive impact on the concept of dance in the mid-90s.

“In 1995, the choreographer Jérôme Bel put his name to *Jérôme Bel*, a radically pared-down work bringing the author one step closer to the hallmarks of his work, and dance to its enabling factors: lighting, music and the body. Eighteen years on, the same observation rings true: “a body cannot be overlooked”.

With this “given” as his starting point, Jérôme Bel sought to find out more. For want of making the body dance, he maps it out: what are its dates, what are its measurements, and what are the signifiers that orientate it? And at what stage language can bring home its literal presence? With an economy of means reduced to what language has to say, he serves up a deconstruction of theatrical representation which has lost nothing of its vital impact.”

– Gilles Amalvi, June 2014

Dette signaturverket stripper dansen ned til dens essens. En mann- og en kvinnekropp, en lyspære og en melodi. Bels fokus på kroppens bevegelser rører ved noe mer intimt: menneskekroppen som primært danseinstrument. Radikal i sin enkelhet satte denne forestillingen i gang en opphetet debatt om hva dans er da den hadde premiere i 1995. I dag regnes forestillingen som ikonisk og endelig kan du oppleve dette verket i Oslo.

This signature work strips dance down to its essence. A male and female body, a light bulb, and a melody. Bel's focus on movements within the body touches something more intimate: the human body as a primary dance instrument. Radical in its simplicity and now prized as a seminal work of contemporary performance, it sparked a heated debate about what constituted dance when it premiered in 1995.

— En forestilling av / A performance by: Jérôme Bel.

— Med / with: Claire Haenni, Michèle Bargues, Eric Affergan, Yseult Roch, Frederic Seguette.

— Produksjon / Production: R.B. Jérôme Bel (Paris).

— R.B Jérôme Bel er støttet av / R.B Jérôme Bel is supported by: Direction régionale des affaires culturelles d'Ile-de-France, French Ministry for Culture and Communication, Institut Français, French Ministry for Foreign Affairs, ONDA – Office National de Diffusion Artistique.

— Kunstnerisk rådgivning, utøvende regi / Artistic advice, executive direction: Rebecca Lee.

— Produksjons manager / Production manager: Sandro Grando.

— Foto / Photography: Herman Sorgeloos.

R.B. Jérôme Bel (FR)

Véronique Doisneau

Da Jérôme Bel ble invitert av regissøren Brigitte Lefèvre til å lage en forestilling til Operaballetten i Paris, ønsket han å lage en teatralisk dokumentar om arbeidet til en av ballettdanserne, Véronique Doisneau.

Véronique Doisneau (2004) er et portrett i ordets rette forstand. Forestillingen ønsker å fange danserens ekthet og hennes fysiske tilstedeværelse. Filmen gir oss et helhetlig blikk på de som gjør dansen mulig.

Danseren, nær pensjonsalderen og alene på scenen, kaster et retrospektivt og subjektivt blikk på sin egen karriere som ballerina i hjertet av denne institusjonen. Doisneau, på samme tid offentlig person og intenst privat, danser, nynner og snakker åpent om livet som ballettdanser. Gjennom ord og bevegelser maner hun frem en eller usynlig verden. Resultatet er både innsiktsfullt og rørende.

— Som del av en generasjon koreografer som gjorde seg bemerket på midten av 90-tallet utforsker den franske koreografen Jérôme Bel forholdet mellom koreografi og populærkultur, danser og tilskuer samtidig som han setter spørsmålstegn ved både kunst og samtidsdans.

I sine tidlige arbeider fokuserte Bel på konvensjonene innen dans for å skille de primære elementene fra det teatraliske skuespillet. Dette førte til at han reduserte forestillingene sine til deres operative minimum. Interessene hans skiftet senere fra dans som scene-praksis over til utøveren som et bestemt individ. Bels serie med portretter av dansere nærmet seg dansen gjennom historien til den enkelte utøveren.

I *The show must go on (2001)*, spør han hva teater kan være. I nyere verk er scenen gitt til ikke-tradisjonelle utøvere som amatører, funksjonshemmede og barn. Dette viser en preferanse for forskjellssamfunnet innen den etablerte gruppen dansere, og stiller spørsmål om ferdigheter.

Invited to make a piece for the ballet of the Paris Opera by director Brigitte Lefèvre, Jérôme Bel wanted to create a theatrical documentary based upon the work of one of the ballerinas, Véronique Doisneau.

Véronique Doisneau (2004) is a portrait in the true sense of the word. The piece seeks to capture the dancer's uniqueness, her physical presence. The film provides a fully rounded look at those who make dance happen.

The dancer, close to retirement, and alone on stage, casts a retrospective and subjective glance at her career as a ballerina at the heart of this institution. Doisneau, simultaneously public and intensely private, dances, hums music, and speaks frankly to an audience about her life. Through words and gestures, she conjures up an otherwise invisible world. The resulting performance is both moving and illuminating.

— Part of a generation of choreographers who rose to prominence in the mid-1990s, the French choreographer Jérôme Bel explores the relationship between choreography and popular culture, dancer and spectator, as well as our understanding of art and contemporary dance.

In his early pieces, Bel focussed on the conventions of dance to distinguish the primary elements from the theatrical spectacle. This led him to reduce his pieces to their operative minimum. His interest subsequently shifted from dance as a stage practice, to the issue of the performer as a particular individual. His series of portraits of dancers approaches dance through the narrative of those who practice it.

In *The show must go on (2001)*, he questions what theatre can be. In the recent works, the stage is given to non-traditional performers (amateurs, people with disabilities, children...). This shows a preference for the community of difference over the established group of dancers, and poses questions about virtuosity.

— En film av / A film by: Jérôme Bel, Pierre Dupouey.

— Filmet / Recorded at: Palais Garnier, Opéra National de Paris, 2005.

— Konsept, idé / Conception, direction: Jérôme Bel.

— Med / With: Véronique Doisneau, Céline Talon, Sujets of the Corps de Ballet of the Paris Opera Ballet.

— Utdrag fra balletter lånt fra / Extracts of ballets borrowed from: Jean Coralli and Jules Perrot (*Giselle*), Merce Cunningham (*Points in Space*), Mats Ek (*Giselle*), Rudolf Noureev (*La Bayadère* from Marius Petipa / *Le Lac des cygnes* from Marius Petipa and Lev Ivanov).

— Musikk fra / Music from: *Le Lac des cygnes* (Piotr Illyitch Tchaïkovski), opptak fra / recording from: Paris Opera Orchestra, fiolin / violin: Frederic Laroque, directed by Vello Pähn, *Giselle* (Adolphe Adam), recorded by the Monte Carlo Opera Orchestra, directed by Richard Bonyngé, Decca Editions Record Company Ltd., authorization of Universal Music Special Projects France.

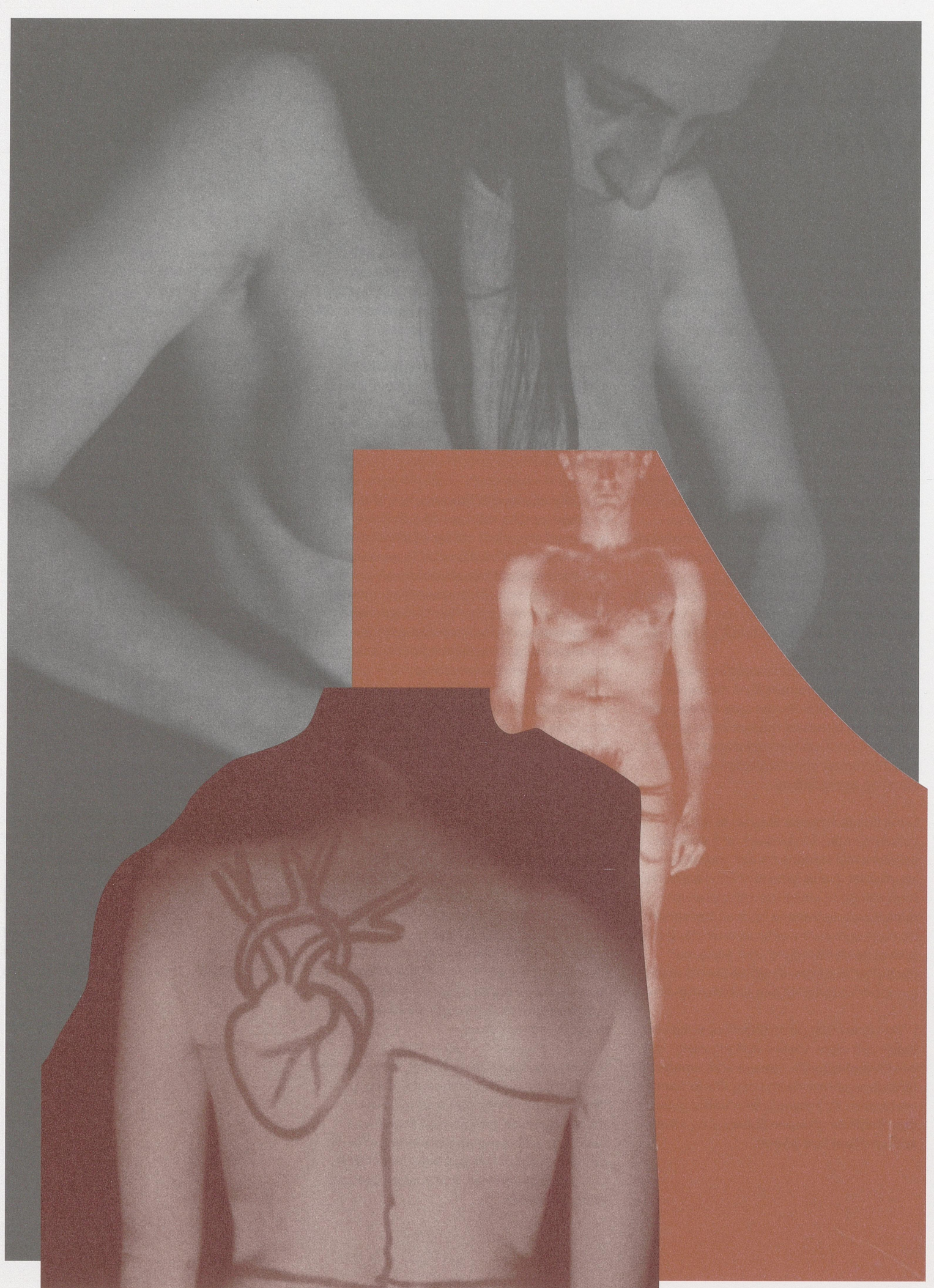
— Co-produksjon / Co-production: Opéra national de Paris, Telmondis.

— I samarbeid med / In association with: France 2.

— Med deltagelse fra / With the participation of: Mezzo, Centre National de la Cinématographie.

— Assosierte produsenter / Associate producers: Denis Morlière, Antoine Perset.

— Special thanks to Merce Cunningham, Mats Ek and the Rudolf Noureev Foundation.

Nothing flows but everything follows

Tim Etchells

Towards the beginning of Jérôme Bel's *The show must go on* (2001) as well as during some intense moments in his later work *Véronique Doisneau* (2004), we are invited to stare at the bare stage – at the expanse of black dance floor, so many metres by so many metres – which so often plays the unremarkable part of an invisible nothingness in contemporary theatre and dance. We have time to look, look and look again. Nothing happens. Time does its thing. We look some more. Even what's commonly taken for nothing, Bel seems to remind us, is very often something.

Or start like this. Since I first saw Jérôme Bel's work more than ten years ago it has had a special place in my heart and in any map I might make of contemporary performance. Each of his projects, though they differ enormously, creates a rigorous, puzzling and engaging experience at a very particular intersection of dance, theatre and contemporary art. Often exploring the structures of presence, language and representation, each work celebrates the combination of the entirely obvious and the absolutely extraordinary – sculpting a piece of time through which boredom and banality knot and unravel, only to dissipate around a flickering core of amazement.

Or start like this. In one part of his book *Species of Spaces and Other Pieces*, the French writer Georges Perec gives instructions on how to look at a city or a street.

"Note down what you can see." he writes, "Anything worthy of note going on. Do you know how to see what's worthy of note? Is there anything that strikes you? Nothing strikes you. You don't know how to see."

You must set about it more slowly, more stupidly. Force yourself to write down what is of no interest, what is most obvious, most common, most colourless.... Don't say, don't write 'etc'. Make an effort to exhaust the subject, even if it seems grotesque or pointless, or stupid. You still haven't looked at anything, you're merely picked out what you long ago picked out. Force yourself to see more flatly..."

The ambition here – that of seeing flatly, of seeing more slowly, or more stupidly – is supremely present in Jérôme Bel's significant body of work created since 1994. Each of his performances – which combine their formal obsessiveness with wry and dry humour – are governed for the most part by the observance of a simple rule, task or idea. There is, to use simple terms, the show with the ten household objects, the show with the pop songs and the dances that literalise their lyrics, the show with the four naked performers, the show where he interviews another dancer, the show where all four performers are pretending to be someone else, and so on. Through the dramaturgical exploitation of the simple limits he sets up, Bel pushes us to look again and again at the things which we have forgotten how to see. Of course it's not the scene of a Paris street that he directs us to, but rather stuff that's just in front of our noses – the stage itself, the combination of human bodies on it and those arranged looking at it, the properties of clothing or domestic objects, pop music and classical music, language and its relation to the world, theatre and dance themselves; their expectations, logic and construction. And time perhaps; we get to see time.

Time is key in Bel's stage-economy, as is an eye for systems. Everything takes its time.

Nothing flows, but everything follows. We go piece by piece. Methodically. Each new image, utterance, action or sequence either arises or breaks playfully from the pattern established before. The stage is a little empire of signs. We watch them shifted, shunted, rearranged. Additions and subtractions, escalations and reversals. Questions leading to answers, to more questions, more answers. Big pleasures in small things. Small things grown large by their context. The delights of transformation. The absurdities of repetition. Machinery and human behaviour. There's always something calm and human scale about the proceedings in any case; a softness and a humour which cut through, or cut against (or inhabit or inhibit) the systematic.

Above all perhaps, we get to understand something we know but are prone to forgetting; that one thing is different to another. We become re-attuned to detail. We see for example, that the red that smudged lipstick leaves on human skin is not the same red produced when skin is slapped. Or we notice something simple, with a shock that seems almost stupid; that a man lain on the floor beneath a blanket is not the same thing as a man lain on the floor without one. Or we see again, only vividly, as something simple and present that what reads in one culture (say white European) is not at all the same as what reads elsewhere (say Thailand, in traditional Thai dance). We're made to spend time with these facts, made to look at them better, flatter, more stupidly. There is no delirium; there's little that might pass for abandon. Indeed, no matter which of Bel's performances you look at, after each unfolding action, image, dialogue or exchange, there always comes a breath, a silence. This punctuation – a second or two of stillness, a measure of unfilled time – is an imperative beat which nods both to the comedian's double-take and wait for laughter, and the philosopher's pause for reflection. Silence. And waiting. These are points to which we always return while witnessing Bel's pieces. Silence in which the possible multiplies. Silence in which the distribution of the sensible is remade. Silence in which we are left thinking, aware of the space which we are left to fill.

— Tim Etchells is a writer and an artist, known for his work as Artistic Director of Forced Entertainment. *Nothing flows but everything follows* was written in 2008.

P

L

P

L

U

S

S

S

S

Pluss Pluss

Siden etableringen i 2011, har *Pluss Pluss* betydd intet mindre enn Black Box teater pluss pluss: en forlengelse av det performative kunstfeltet som teatret allerede rommer. *Pluss Pluss* er en tverrestetisk plattform for både framvoksende og etablerte kunstnere, og et møtepunkt hvor publikum og kunstnere kan finne gjensidig inspirasjon.

Fra og med høsten 2017 har konseptet for *Pluss Pluss* vært under utvikling. Konsentrert på én kveld hver sesong inviteres en ny kunstner til å kuratere sesongens utgave, med carte blanche til å riste i format og innhold, men med utgangspunkt i tre enkle regler: en åpen utlysning for prosjekter og ideer slik at alle er invitert til å bidra / programmet skal settes sammen på tvers av visuell kunst og scenekunst / kunstnere i etableringsfasen skal inviteres.

Mer informasjon om programmet kommer på blackbox.no.

Pluss Pluss, established in 2011, means nothing less than Black Box teater plus plus: an extension of the field of performing arts that the house already contains. *Pluss Pluss* is a multidisciplinary platform, inviting both emerging and established artists, and a meeting point where audience and artists can be inspired by each other.

As of Fall 2017, the concept of *Pluss Pluss* has been evolving. Concentrated on one evening every season, *Pluss Pluss* is curated by a guest artist – a different one every season – who has carte blanche to shake the format and the contents, while respecting three simple rules: have an open call for projects and proposals so that everyone is invited to contribute / compose a program crossing visual arts and performing arts / invite emerging artists.

More information about the program on blackbox.no

Kåret til en av årets beste forestillinger i 2018 av Norsk Shakespearetidsskrift.

Nominert til Osloprisen i kategorien årets scenekunst 2018 i Natt & Dag.

«De sære, rare og groteske historiene inviterer til erkjennelse gjennom andre veier enn det rent intellektuelle. Susie Wang tar ikke bare fantasien på alvor, men også kunsten, teateret og det som kanskje ligger på bunnen av det hele: leken.»

– Elin Lindberg, Norsk Shakespearetidsskrift

Susie Wang (NO)

Mumiebrun

Margit står i museet og ser tilbake på ting idet fortida går til angrep.

- Au, sier Margit.
- Hva var det jeg sa, sier museumsvakten.

Mumiebrun er den andre i Susie Wangs horror-trilogi om menneskets forhold til naturen. Med kvinnekroppen som utgravningsfelt bedriver Susie Wang en slags motsatt arkeologi, der primitive krefter finner mennesket og trekker henne ned. Publikum ser inn i et museum der abstrakte gjenstander fra fortiden og/eller verdensrommet står utstilt. Museumsvakten advarer mot et meget gammelt og meget dypt hull i gulvet. Når vekten ikke er tilstede, går hullet til angrep og handlingen tar en dramatisk vending...

— Susie Wang har forlatt den performanceorienterte, postdramatiske tradisjonen, og lager mimetisk teater som tar fiksjonen på alvor. Med sine hyperrealistiske miljøer og drivende narrativer, skaper de et helt enestående scenespråk der det hverdagslige, absurde og monstrøse blander seg på uforutsette måter.

Forestillingene leker med den teatralen nesten-virkeligheten og skiller ikke mellom det naturlige, unaturlige og overnaturlige. Ved å overføre makt fra det menneskelige og psykologiske til det kosmiske, lar Susie Wang utenforliggende og usynlige krefter ta kontroll over handlingen, og karakterene står maktesløse tilbake. *Mumiebrun* er allegorier, hallusinasjoner, drøm og horror.

+ Ettersnakk med Susie Wang og Elin Amundsen Grinaker etter forestillingen den 24.mai.

Margit is in the museum and looks back at things as the past attacks her.

- “Ouch,” Margit says.
- “What did I say,” the museum guard replies.

Mumiebrun is the second part in Susie Wang's horror trilogy about the human relationship with nature. With the female body as the metaphor for an excavation site, Susie Wang conducts some kind of reverse archeology, where primitive forces discover man and pulls them down into their world. The audience looks into a museum where abstract objects from the past and space are exhibited. The museum guard warns against a very old and very deep hole in the floor. When the guard is not present, the hole attacks and the action takes a dramatic turn...

— Susie Wang has abandoned the performanceoriented post-dramatic tradition, making mimetic theater that treats fiction with sincerity. With its hyper realistic environments and driving narratives, they create an absolutely unique performative language where the everyday, absurd and monstrous combine in unforeseen ways.

Susie Wang's performances play with a theatrical “almost-reality” that does not distinguish between the natural, unnatural and supernatural. By transferring power from the human and psychological to the cosmic, Susie Wang allows extraneous and invisible powers to take control of the action, and the characters stand back, powerless. *Mumiebrun* carries allegories, hallucinations, dreams and horror.

+ Afterwords with Susie Wang and Elin Amundsen Grinaker after the show May 24.

— Konsept / Concept:
Susie Wang.

— Tekst, regi / Text, direction:
Trine Falch.

— Scenografi / Scenography:
Bo Krister Wallström.

— Lyddesign, musikk / Sound design, music:
Martin Langlie.

— Lys / Light:
Phillip Isaksen, Bo Krister Wallström.

— SFX / Special Effects:
Fanney Antonsdóttir.

— Skuespillere / Actors:
Valborg Frøysnes, Kim Atle Hansen, Mona Solhaug.

— Statister / Extras:
Trine Falch, Phillip Isaksen, Martin Langlie, Mari Strand Ferstad.

— Støttet av / Supported by:
Norsk kulturråd, Dramatikkens hus.

— Foto / Photography:
Alette Schei Rørvik.

Ludvig Uhlbors (SE)

Arne Næss Gjenoppstandelsen

«Endringer i retning av et mer økologisk orientert liv behøver ikke å medføre følelser av tap og forsakelse, men i stedet kan det vekke noe dypt gledelig i oss.»

– Arne Næss

“Changes towards a more ecologically oriented life do not have to lead to feelings of loss and abandonment, but instead it can awaken something deeply gratifying in us.”

– Arne Næss

— Med / With:
Arturo Tovar, Kjersti Aas Stenby,
Ludvig Uhlbors.

— Regi / Direction:
Ludvig Uhlbors.

— Lyd / Sound:
Alexander Rishaug.

— Kostymer, Scenografi /
Costume, Scenography:
Kristine Gjems.

— Film, fotografi / Film, photography:
Kjersti Vetterstad, Kristin Astrup Aas,
Ludvig Uhlbors.

— Støttet av / Supported by:
Kulturrådet, Dramatikkens hus,
Fond for utøvende kunstnere.

Arne Næss Gjenoppstandelsen er resultatet av en kollektiv prosess som har fordypet seg i Arne Næss sin filosofi om dypøkologi. Denne filosofien er en tilnærming til naturen hvor alt liv har verdi i seg selv, ikke bare utfra hvilken nytteverdi det har for mennesket. Som en del av prosessen flyttet Ludvig Uhlbors' kunstneriske team i en periode opp til Næss sin hytte, Tvergastein, ved Hallingskarvet, som var det stedet hvor Arne Næss utviklet tankene som lå til grunn for dypøkologien. Hva er grensen mellom kropp og sjel, og finnes denne overhodet i mennesket og naturen? Med Næss' tanker som utgangspunkt, utforskes orakelsituasjoner, spiritisme og animistiske ritualer.

Arne Næss Gjenoppstandelsen (Arne Næss Resurrection) is the result of a collective process that has been investigating Arne Næss's philosophy of deep ecology. His philosophical approach to nature is one where all life has an intrinsic value in itself, not just based on the usefulness it has for man. As part of this process, Ludvig Uhlbors' artistic team moved to Næss's cabin, Tvergastein, at Hallingskarvet, the place where Arne Næss developed the ideas that formed the principles of deep ecology. What is the boundary between body and soul, and does this even exist in humans and nature? With Næss's thoughts as a starting point, shamanism, spiritualism and animistic rituals are explored.

— Ludvig Uhlbors is a Swedish-born director and dramatist who lives in Oslo. His conceptual approach to theater focusses on theatrical instruments, material human transformation and a search for forms that enable the discussion of identity and power structures. Uhlbors' work explores and expresses an aesthetic tension between documentary, anthropological theater, contemporary dance, cross artistic project and an expanded theatrical performance tradition.

— Ludvig Uhlbors er en svenskfødt regissør og dramatiker bosatt i Oslo. Han jobber med en konseptuell tilnærming til teateret, med fokus på teatrale virkemidler, materielle menneskelige transformasjoner og en søken etter former hvor identitet og maktstrukturer kan diskuteres. Uttrykket Uhlbors jobber fram, beveger seg i et estetisk spenningsfelt mellom dokumentarteater, antropologisk teater, samtidsdans, tverrkunstneriske prosjekt og en performancetradisjon med utvidet teatralitet.

Øko(filoso)filosofisk vandring med Ludvig Uhlbors og kompani tirsdag 28.mai, kl. 19.00 i Ekebergparken

Der økofilosofien er beskrivende og forholdsvis distansert går Arne Næss et par steg videre i tenkningen han kalte økosofi. Næss sin økosofi ser på mennesket som likestilt med naturens andre bestanddeler, at helheten er mer enn summen av sine deler. Ut fra disse tankene inviterer vi til en øko(filoso)filosofisk vandring i Ekebergparken. Vandringen ledes av Ludvig Uhlbors og kompani som gir en kort introduksjon til økosofiens tanker før vi begir oss ut i bynaturen. Gjennom mer eller mindre symbolske stopp vil vandringen oppover bergsiden ende med en økosofisk utsikt over Oslo.

Følg med på blackbox.no og Facebook for detaljer om tidspunkt og oppmøtested.

Eco(philo)sophic walk with Ludvig Uhlbors and company on May 28 at 19.00 in Ekebergparken

Whilst eco-philosophy can seem prescriptive and relatively remote, Arne Næss takes us a few steps further into the thinking he called deep ecology. His ecosophy regards humans and the rest of the natural world as equals, that the whole is more than the sum of its parts. Based upon these principles, Ludvig Uhlbors and his company invite you to join them in an eco(philo)sophic walk in Ekebergparken. The hike starts with a brief introduction to the ecosystem's concepts before venturing out into the park. Making a number of symbolic stops, the hike up the hillside ends with a panoramic ecosophic view over Oslo.

Keep an eye on blackbox.no and Facebook for details of the time and meeting point.

Karen Røise Kielland & Katja Dreyer ^(NO)

Cry Me a River – the Quest for the Source

Cry Me a River – the Quest for the Source startet som en ekspedisjon til kilden av elven Styx i Hellas. I gresk mytologi er Styx elven som utgjør grensen mellom jorden og underverdenen. Akilles ble dyppet i den, Narcissus ble forelsket i sitt eget speilbilde og druknet i den, gudene sverget sine eder ved den, og hukommelsen forsvinner om man drikker fra den.

Sannhet og opphav finnes ikke som absolutte, men som lengsler i oss. I søken etter sannhet eller svar nøster Karen Røise Kielland og Katja Dreyer seg bakover i tid for å finne kilden. Gjennom bilder, objekter, bevegelser og ord rekonstruerer de reisen langs Styx, møtene med lokale folk som fortalte om sine forhold til elven og mytene knyttet til den. Forestillingen vil forsøke å gjenskape metamorfosen fra et mangefarget kaos til en stille og monokrom, nesten museal, orden.

— *Cry Me a River – the Quest for the Source* er det første samarbeidsprosjektet mellom Karen Røise Kielland og Katja Dreyer etter at de flere ganger har jobbet sammen som utøvere i koreograf Ivana Müllers forestillinger. Katja Dreyer har sin utdanning fra Utrecht School of the Arts. I sitt arbeide ønsker hun å undersøke historien gjennom personlige fortellinger. Karen Røise Kielland er utdannet ved Amsterdam University of the Arts og Desmond Jones i London. I samarbeid med musiker og komponist Jessica Sligter, lysdesigner Ingeborg Staxrud Olerud, billedkunstner Ole Martin Lund Bø, dramaturg Marit Grimstad Eggen og en rørlegger som konstruerer et rørsystem, beveger forestillingen seg gjennom ritualer i letingen etter kilden.

Cry Me a River – the Quest for the Source started as an expedition to the source of the River Styx in Greece. In Greek mythology, Styx is the river that constitutes the border between the earth and the underworld. Achilles was dipped in it, Narcissus fell in love with his own image and drowned in it, the Gods swore oaths by it and memory disappears if you drink it.

Truth and origin do not exist as absolutes, but as longings within us. In their search for truth or answers, Karen Røise Kielland and Katja Dreyer go backwards in time to find the source. Through pictures, objects, motion and words, they reconstruct their journey along the Styx, their meetings with locals with stories about their relationship to the river and the myths linked to it. The performance will attempt to recreate the metamorphosis from a multicolored chaos to a silent and monochrome, almost muse-like, order.

— *Cry Me a River – the Quest for the Source* is the first collaborative project between Karen Røise Kielland and Katja Dreyer, after previous works together as performers in choreographer Ivana Müller's productions. Katja Dreyer received her education from the Utrecht School of the Arts. In her work she investigates and tries to understand history through personal stories. Karen Røise Kielland studied at the Amsterdam University of the Arts and with Desmond Jones in London. In collaboration with musician and composer Jessica Sligter, lighting designer Ingeborg Staxrud Olerud, visual artist Ole Martin Lund Bø, dramaturge Marit Grimstad Eggen and a plumber who designs a piping system, the performance moves through various physical rituals in its search for the source.

— Ide, regi, aktører /
Idea, direction, performers:
Karen Røise Kielland, Katja Dreyer.

— Scenografi / Scenography:
Ole Martin Lund Bø.

— Komponist, musiker /
Composer, musician:
Jessica Sligter.

— Lysdesign / Light design:
Ingeborg Staxrud Olerud.

— Dramaturg / Dramaturge:
Marit Grimstad Eggen.

— Co-producert av / Co-produced by:
Kunstencentrum Buda (Kortrijk),
Kunstenwerkplaats, Pianofabriek (Brussels),
Black Box teater (Oslo).

— Støttet av / Supported by:
Norsk kulturråd.

— Foto / Photography:
Karen Røise Kielland.

Foto: Istvan Virag

Etiketterne er ikke altid de bedste, og det er vigtigt at være opmærksom på, hvad man siger og gør. Det er vigtigt at være opmærksom på, hvad man siger og gør. Det er vigtigt at være opmærksom på, hvad man siger og gør.

Det er vigtigt at være opmærksom på, hvad man siger og gør. Det er vigtigt at være opmærksom på, hvad man siger og gør. Det er vigtigt at være opmærksom på, hvad man siger og gør.

Det er vigtigt at være opmærksom på, hvad man siger og gør. Det er vigtigt at være opmærksom på, hvad man siger og gør. Det er vigtigt at være opmærksom på, hvad man siger og gør.

Det er vigtigt at være opmærksom på, hvad man siger og gør. Det er vigtigt at være opmærksom på, hvad man siger og gør. Det er vigtigt at være opmærksom på, hvad man siger og gør.

Det er vigtigt at være opmærksom på, hvad man siger og gør. Det er vigtigt at være opmærksom på, hvad man siger og gør. Det er vigtigt at være opmærksom på, hvad man siger og gør.

Det er vigtigt at være opmærksom på, hvad man siger og gør. Det er vigtigt at være opmærksom på, hvad man siger og gør. Det er vigtigt at være opmærksom på, hvad man siger og gør.

Det er vigtigt at være opmærksom på, hvad man siger og gør. Det er vigtigt at være opmærksom på, hvad man siger og gør. Det er vigtigt at være opmærksom på, hvad man siger og gør.

Det er vigtigt at være opmærksom på, hvad man siger og gør. Det er vigtigt at være opmærksom på, hvad man siger og gør. Det er vigtigt at være opmærksom på, hvad man siger og gør.

Det er vigtigt at være opmærksom på, hvad man siger og gør. Det er vigtigt at være opmærksom på, hvad man siger og gør. Det er vigtigt at være opmærksom på, hvad man siger og gør.

Assosierte kunstnere

Black Box teater samarbeider med assosierte kunstnere. Dette samarbeidet er et av tiltakene for å styrke tilstedeværelsen av kunstnerne i huset. Det gir mulighet til å revurdere den gjensidige avhengigheten mellom kunstnerne og teatret, modifisere konturene til det rommet som er tildelt hver og en, og undersøke mulighetene for å utdype kryssningspunktene mellom våre felles interessesentre. Dette arbeidet er et eksperiment der vi sammen vil definere innholdet over tid. Helt konkret innebærer dette et trofast forhold over en gitt periode. Det betyr at vi støtter og presenterer verk av disse kunstnerne jevnlig, at vi er gjensidige samtalepartnere og ser for oss spesifikke prosjekter i samarbeid.

— Mette Edvardsen (NO)

Som scene jobber vi med å utvide vårt kunstneriske program i flere retninger. Vi ønsker å gjøre opplevelsen dypere, tilby ulike innfallsvinkler i arbeidet til kunstnerne vi presenterer, berike måter å se/tenke på og formidle ulike stemmer. Dette omfatter å dele usynlige komponenter av kunstnerens arbeid, invitere inn sider av praksisen deres som vanligvis er skjult, utvide forbindelser, referanser og inspirasjon innen kunstfeltet og utover.

I lys av denne tilnærmingen stiller vi spørsmålet om hvordan man kan åpne opp den kunstneriske forskningen som ofte foregår innenfor en akademisk sammenheng og ikke møter et «vanlig» publikum. Spørsmålet har resonert med Mette Edvardsen som startet sitt forskningsfellesskap ved KHiO i 2016, og som hadde lignende interesser basert på et annet perspektiv som kunstner.

«Som del av mitt forskningsprosjekt på KHiO vil jeg se på min kunstneriske praksis som en helhet, hvor arbeidet er mer enn forestillingene jeg lager. Dette var et interessant spørsmål å dele med Black Box teater som en programmerende scene; hvordan gå i dialog om andre formater og ulike aspekter ved arbeidet, og om hva kunstnerisk forskning er og kan bety for publikum. Fra begynnelsen var det viktig for meg at forskningen ikke bare fant sted i isolasjon innenfor skolen og stipendiatprogrammet, men også i en offentlig kontekst som teateret, og å se disse ulike kontekstene i relasjon til hverandre, hvordan de henger sammen og hva de tilfører hverandre. I tillegg til å si noe om min praksis gjennom praksisen, både ved å presentere forestillinger og i

andre formater, var et ønske om å dele en bredere kontekst rundt arbeidet, fra hva som kan kalles en referanseliste.»

– Mette Edvardsen

Denne referanselisten vil vises som deler, forestillinger og samtaler i Black Box teaters program. Disse og andre former for utveksling vil foregå i Mette Edvardsens forskningsperiode (2016–2019). Forslagene lages i tett dialog der vi tenker sammen om den aktuelle konteksten og hva som er relevant i forhold til alle perspektiver (Mettes forskning, teatrets program og publikum).

— Hildur Kristinsdottir (NO)

«Fra å være dedikert breakdancer med begynnende headspin-måne, er min identitet nå som skuespiller, selv om jeg faktisk jobber mest som regissør. Da jeg startet min scenekunstreise så jeg for meg det å være med i et kompani, litt som et breakdance-crew, der vi alle hadde like jakker med kompaninavnet brodert bak på ryggen. Men så har jeg fått mulighet til å jobbe med stadige nye konstellasjoner av fantastiske kunstnere i stedet. Men jeg drømmer fortsatt om den jakka.»

– Hildur Kristinsdottir

Hildur Kristinsdottir er regissør og skuespiller med utdanning fra Akademi for scenekunst i Fredrikstad. Hun har bakgrunn fra dans med hovedvekt på breakdance. I 2008 viste hun sin første forestilling på Black Box teater med scenekunstduoen Søstre Andrews og debuten: *Søstre Andrews presenterer: Faen, verden brenner*. Duoen hadde premiere på sin andre forestilling: *Salt-N-Pepper serverer den tredje sjimpansen* i 2009. Siden 2010 har Hildur arbeidet med den kritikerroste teatertrilogien *Klassikere for kids* som består av forestillingene *Faust for kids* (2012), *Til fyret* (2013) og *Forbrytelse og Straff* (2015). *Klassikere for kids* har som mål å gjøre utvalgte klassikere tilgjengelige for barn. Kompaniet utforsker og utfordrer konvensjonelt barneteater og jobber under mantraet om at alle gode temaer er like egnet for barn som for voksne. Samtlige forestillinger har blitt vist på Black Box teater og de to første forestillingene ble Heddaprisnominerte i klassen for barne- og ungdomsteater. *Klassikere for kids* har turnert Norge rundt, både i regi av Den kulturelle skolesekken, men også som åpne familieforestillinger. *Faust for Kids* og *Til fyret* har også blitt vist i Danmark. Med duoen Kristinsdottir/Willyson har Hildur

regissert forestillingen *Synkehull* som ble vist under Oslo Internasjonale Teaterfestival i 2017. Våren 2019 vises *Forbrytelse og Straff* på Black Box teater i forbindelse med Den kulturelle skolesekken.

— Ingeleiv Berstad (NO)

Ingeleiv Berstad er en norsk utøver, koreograf og musiker. Hun skaper arbeider både for scenerommet og i møte med andre rom og landskap. Hun er nysgjerrig på krefter som former våre kropper, ideer og historie, og virvler opp, fantaserer og reflekterer med og gjennom disse energiene. Hennes praksis er uredd og mangfoldig og tar i bruk et bredt spekter av performative og koreografiske strategier – gjerne også arbeid med lyd og stemme.

Helt siden hun gikk på MA koreografi ved Kunsthøgskolen i Oslo (2010–12) har hun samarbeidet tett med en rekke kunstnere i ulike konstellasjoner. Samarbeidet med Kristin Helgebostad strekker seg gjennom et titalls produksjoner. Ida Wigdel, Eivind Seljeseth og Tormod Carlsen er også nære kunstneriske allierte blant annet i konstellasjoner som Berstad / Helgebostad / Wigdel, Av Historisk Grunn og Norsk Landskapsteater. Høsten 2018 laget hun forestillingen *Somatøs Samling* i samarbeid med Pernille Holden. Den hadde premiere i et nedlagt butikkløkkale på Grønland i Oslo og var co-produsert av Black Box teater. *Somatøs Samling* vises også under Oslo Internasjonale Teaterfestival våren 2019.

Associated artists

Black Box teater collaborates with associated and companion artists. This collaboration is one of the anchor points to strengthen the place of artists in the house. It offers the possibility to re-examine the interdependencies between us as a venue and the artists, to modify the contours of the space assigned to each one and explore the possibilities of deepening the intersections between our mutual centers of interests. This collaboration is an experience, with components we are inventing together over time. Concretely, it is a fidelity during a given period: it means that we support and regularly present the work of these artists, that we are mutual conversation partners and that specific projects are imagined in common.

— Mette Edvardsen (NO)

As a venue, we are working on expanding our artistic program in multiple directions. We wish to deepen the experience, to facilitate different entry points in the work of the artists we present, to enrich the ways of looking/thinking and convey diverse voices. It encompasses sharing invisible components of the artists' work, inviting sides of their practices that are usually hidden, unfolding connections, references and inspirations within the art field and beyond. In the frame of this approach, we were wondering how to open up artistic research, while it often takes place within an academic context and does not meet a "regular" audience. This question has resonated with Mette Edvardsen, when she started her research fellowship at KHiO in 2016 and who had similar interests based on another perspective as an artist.

"As part of my research project at KHiO I wanted to think of my practice as a continuous whole where the work is more than the pieces that I make. This was already an interesting question to share with Black Box teater as a presenting venue supporting my work; how to engage in a dialogue about other formats and different aspects of my work, and what artistic research is and can mean for the public. From the start it was important for me that the research would not take place in isolation within the context of the school only, but also in the public context of the theatre, to think these two contexts in relation to each other, in what ways they are connected and can support each other. Next to my attempt to narrate my practice through my practice, both by presenting pieces

and other formats of work, was a desire to share the wider context around my practice: from what could be named a reference list."

– Mette Edvardsen

This reference list appears as pieces, performances and conversations in the program of Black Box teater. These and other formats of exchange will take place during the period of Mette Edvardsen's research (2016–2019). Proposals are made in close dialogue, thinking together about the appropriate context and what is relevant considering all perspectives (Mette's research, Black Box teater program and the audience).

— Hildur Kristinsdottir (NO)

"From being a dedicated breakdancer with a starting headspin-moon, my identity is now as an actor, although I actually mostly work as a director. When I started my journey in the performing arts I imagined that to be part of a theatercompany was a bit like a breakdance-crew, where we all had similar jackets with the company name embroidered on the back. But then I got the opportunity to work with constant new constellations of wonderful artists instead. But I still dream about that jacket."

– Hildur Kristinsdottir

Hildur Kristinsdottir is a Norwegian director and actor. She has her education from the Academy of Performing Arts in Fredrikstad and she has a background from dance with an emphasis on breakdance. She premiered at Black Box teater in 2008 with the duo *Søstrene Andrews* and the performance *Søstrene Andrews presenterer: Faen, verden brenner*. In 2009 the duo also presented the performance *Salt-N-Pepper serverer den tredje sjimpanse*. Since 2010 Hildur has been working with the theater trilogy *Klassikere for kids* (Classics for kids), consisting of the performances *Faust for Kids* (2012), *To the Lighthouse* (2013) and *Crime and Punishment* (2015). *Klassikere for kids* is aiming to make selected classics accessible for kids. The company explore and challenge conventional theater for children, working under the mantra that all good themes are just as suitable for children as they are for adults. All three performances have been shown at Black Box teater and the first two were nominated for the Norwegian Hedda award in the category for children and youth. *Klassikere for kids* have been touring Norway to rave reviews from the

audience and press. *Faust for Kids* and *To the Lighthouse* has also been played in Denmark. As part of the duo Kristinsdottir/Willyson Hildur has also directed the performance *Synkehull* that was presented during Oslo Internasjonale Teaterfestival in 2017. *Crime and Punishment* will be presented at Black Box teater in Spring 2019 as part of DKS, The Cultural Schoolbag.

— Ingeleiv Berstad (NO)

Ingeleiv Berstad is a Norwegian performer, choreographer and musician. She creates works for both the stage, non-theatrical rooms and landscapes. She is curious about the forces that shape our bodies, ideas and history, and swirls, fantasizes and reflects with and through these energies. Her practice is fearless and diverse and uses a wide range of performative and choreographic strategies – often also with sound and voice.

Ever since she attended the MA choreography at the Oslo Academy of the Arts (2010–12), she has collaborated closely with a number of artists in different constellations. The collaboration with Kristin Helgebostad extends through a dozen productions. Ida Wigdel, Eivind Seljeseth and Tormod Carlsen are also close artistic allies, among others in constellations such as Berstad / Helgebostad / Wigdel, Av Historisk Grunn (Of Historic Ground) and Norsk Landskapsteater (Norwegian Landscape Theater). In the autumn of 2018, she created the performance *Somatøs Samling* in collaboration with Pernille Holden. It premiered in a closed shop in Grønland in Oslo and was co-produced by Black Box teater. *Somatøs Samling* will be a part of Oslo Internasjonale Teaterfestival in the spring of 2019.

Velkommen til fagprogrammet på Black Box teater!

Vi inviterer til seminarer, debatter og samtaler i forbindelse med vårens program. Forskjellige stemmer vil dele av sin praksis, belyse kunsten fra ulike vinkler og åpne for samtaler på tvers av kunnskapsfelt og kunstneriske disipliner.

Kunstnere og forestillinger som i vårsesongen 2019 har et fagprogram knyttet til seg er:

- *Apollon*, Florentina Holzinger
- *Shredder*, Ofelia Jarl Ortega
- *Listening Party*, Ásrun Mágnúsdóttir
- *Mumiebrun*, Susie Wang
- *Arne Næss Gjenoppstandelsen*, Ludvig Uhlbors

Detaljer i fagprogrammet oppdateres løpende på www.blackbox.no

Grupper som ønsker å møte kunstnerne kan ta kontakt på blackbox@blackbox.no

— **Kollektive samtaler for å skape endringer i forlengelse av #metoo, #nårdansen stopper, #stillefropptak og #ikkehososs**
27. februar og 21. mai, kl. 19.00–22.00
Foajé

For frilans og uavhengige arbeidere i sektoren; dansere, koreografer, artister, regissører, produsenter og organisasjoner.

Det er nå mer enn et år siden #metoo startet en bølge av nødvendige samtaler, en ny bevissthet og maktforflytninger. For å mobilisere positiv forandring for trygge rom i det uavhengige scenekunstheltet, tar det tid å finne det riktige språket, reflektere over de etiske implikasjonene, å formulere de nødvendige endringene, vurdere nye rammer og revurdere roller og ansvar.

Arbeidet med å etablere trygge rom krever en kontinuerlig samtale bestående av mange stemmer og perspektiver. Det forplikter oss til å ta hensyn til ulike stillinger, som kunstner, som skaper, som utøver, som institusjon, som regissør og som administrator. Med en horisontal tilnærming ønsker vi å invitere medlemmer av det frie feltet til å delta i to åpne og reflekterende samtaler i løpet av våren 2019. Hvilke endringene må gjøres? Hvordan aktiverer vi dem? Hvilke nødvendige strukturer, prosedyrer og rutiner vil gjøre det mulig for oss å fremme positiv forandring? Og hva gjør vi når det oppstår en trakasseringssak? Spørsmålene defineres av deltakerne som diskuterer løsningsforslag i en kollektiv prosess.

Målet er kanskje ikke å oppnå konsensus, men å jobbe for større åpenhet og en bevissthet om at vi alltid må være i prosess med kontinuerlig læring om hvordan vi kan skape trygge rom sammen. Samtalen starter med korte introduksjoner fra personer som har jobbet med å analysere og implementere endring etter #metoo. Introduksjonene vil bli fulgt av åpne samtaler i arbeidsgrupper, hvor alle inviterer alle til å dele spørsmål, tanker og forslag. Ideen er å både gi denne viktige samtalen mulighet til å være i konstant bevegelse og i live så vel som å foreslå konkrete forslag og løsninger. I ønsket om å skape trygge rom, kreves det at samtaler behandles fortrolig, mens løsningsforslagene tas videre. Denne kollektive prosessen vil fortsette i høst og de følgende årene. Vi deler den kollektive kunnskapen fra denne prosessen med BIT Teatergarasjen i Bergen og Avantgarden i Trondheim.

— **Åpne samtaler i utviklingen av prosjektet *How to die / Inopiné***
Mia Habib Productions
26. mars, kl. 19.00–21.00
Foajé

I utviklingen av prosjektet *How to Die / Inopiné* bruker Mia Habib Productions, sammen med forsker Namik Mackic, *A Raft to the Otherworld* som utgangspunkt for deres forskning. Som del av denne prosessen ønsker de å invitere til interdisiplinære og transnasjonale dialoger mellom forskere, utøvere, kunstnere og organisasjoner. Samtalene vil ha fokus på to viktige temaer i vår tid: kulturell panikk og økologisk sorg.

How to Die / Inopiné er et mange-vinklet kunstnerisk prosjekt som bruker ideen om det uventede som et politisk og kunstnerisk verktøy for å føre folk sammen. Prosjektet omfatter forskjellige likestilte plattformer. En danseforestilling, offentlige diskusjoner, åpne plasser for dans, foredrag, et manifest for fremtiden og samfunnsengasjement fra både enkeltpersoner og institusjoner. Forskningsdelen innbefatter feltarbeide som foretas i løpet av residenser og åpne samtaler i Umeå og Oslo. I mars har prosjektet residens i Oslo, og feltarbeidet hvor deltakerne er invitert til å tenke sammen vil dreie seg rundt spørsmålet: «Hva slags desorientering trenger jeg å tilrettelegge for å kunne utfordre min egen (re)produksjon av kunnskap, for å kunne produsere en friggjørende løsning i stedet?»

Etter premieren på NorrlandsOperan i Umeå i 2020, returnerer prosjektet til Dansens Hus i samarbeid med Black Box teater under Oslo Internasjonale Teaterfestival.

Kunstnerisk team: Mia Habib (dance artist), Steinunn Ketilsdóttir (dance artist, dramaturge), Ingeborg Olerud (light designer and gardener), Jassem Hindi (sound artist, performer) Harald Beharie (dance artist), Tarek Halaby (dance artist), Asher Lev (dance artist), Anna Persson (dance artist), Nina Wollny (dance artist).

Forsknings-team: Namik Mačkić (urbanist, design researcher), Hannah Helseth (sociologist, author, editor), Ashkan Sepahvand (artistic researcher, writer, editor), Mariana Alves Silva (designer, design theoretic, carpenter) among others. **Produsent:** Kira Senkpiel.

Produsert av: Mia Habib Productions. Co-producers: Norrlandsoperan, Black Box teater, Dansens Hus, BIT Teatergarasjen, Avantgarden, DansiT, Dans i Trøndelag. **Støttet av:** Norwegian Arts Council.

Topical program

Welcome to our program of seminars, debates and conversations with artists at Black Box teater!

As part of our artistic program, we have invited a range of voices from artists who share their practice, explore art from different angles and allow for conversations across fields of knowledge and artistic disciplines.

This spring, a series of connected talks, walks and seminars will take place with the following artists and projects:

- *Apollon*, Florentina Holzinger
- *Shredder*, Ofelia Jarl Ortega
- *Listening Party*, Ásrun Mágnúsdóttir
- *Mumiebrun*, Susie Wang
- *Arne Næss Gjenoppstandelsen*, Ludvig Uhlbors

Details of the topical program are regularly updated on www.blackbox.no throughout the season.

Groups who would like to meet the artists can contact us on blackbox@blackbox.no

— Collective conversations to produce change in continuation of #metoo, #nårdansenstopper, #stilleøfropptak and #ikkehososs

February 27 and May 21, 19.00–22.00
Foyer

For freelance and independent workers in the sector; dancers, choreographers, performers, directors, producers and organisations.

It is now more than a year since #metoo started the vogue for necessary conversations, a new awareness and disruption of power structures. In order to activate positive change for a safer space for the independent performing arts sector, it takes time to find the appropriate language, to reflect upon the ethical implications, to formulate the changes needed, to consider new frameworks, and to re-examine roles and responsibilities.

The work to establish safe spaces requires a continuous conversation that includes many voices and perspectives. It obliges us to take into consideration various positions, as an artist, maker, performer, institution, director or administrator. Taking an horizontal and bottom up approach, we wish to invite members of the independent sector to join us for two open and reflective conversations during Spring 2019. What are the changes that we need to make? How do we activate them? What are the necessary structures, procedures and routines that will enable us to promote positive change as well as the action we need to take when a case occurs? These questions will be defined by the participants, and suggestions discussed as part of a collective process.

The goal may not be to reach a consensus, but to work for greater transparency and an awareness that we need to be always open to a process of continuous learning how and where we can create safe spaces together. The conversation will start with short introductions from individuals who have worked to analyse and implement change after #metoo. The introductions will be followed by open conversations and the creation of working groups, inviting everyone to share their questions, thoughts and proposals. The idea is to allow the conversation to be in motion and alive as well as to suggest concrete proposals and solutions. In desire to create safe spaces, the conversation is kept confidential while the proposals are passed on. This collective process will continue this fall and the following years. We will be sharing the collective knowledge from this process with BIT Teatergarasjen in Bergen and Avantgarden in Trondheim.

Open conversations in development of the project “How to Die / Inopiné” Mia Habib Productions

March 26, 19.00–21.00
Foyer

In developing the project *How to Die / Inopiné*, Mia Habib Productions, together with research curator Namik Mackic, take *A Raft to the Otherworld* as the starting point for their research. As part of this process, they wish to invite interdisciplinary and transnational dialogues between researchers, practitioners, artists, individuals and organizations, focussing on two important subjects of our time: cultural panic and ecological grief.

How to Die / Inopiné is a multi-faceted artistic project using the idea of the unexpected as a political and artistic tool for bringing people together. The project comprises different equal platforms: a complete dance piece, public discussions, open space for dance, lectures, a manifesto for the future and community involvement of both people and institutions.

The research includes field work undertaken during residencies and open conversations in Umeå and Oslo. In March, the project will take up residence in Oslo, and the field work where the participants are invited to think collectively, will center around the question: “What kind of disorientation would I need to arrange for, in order to challenge my own (re-)production of knowledge, and produce an emancipating solution instead?”

Following its premiere at NorrlandsOperan in Umeå in 2020, the project will return to Oslo for presentation at Dansens Hus in collaboration with Black Box teater in the frame of Oslo Internasjonale Teaterfestival.

Artistic team: Mia Habib (dance artist), Steinunn Ketilsdóttir (dance artist, dramaturge), Ingeborg Olerud (light designer and gardener), Jassem Hindi (sound artist, performer) Harald Beharie (dance artist), Tarek Halaby (dance artist), Asher Lev (dance artist), Anna Persson (dance artist), Nina Wollny (dance artist).

Research team: Namik Mačkić (urbanist, design researcher), Hannah Helseth (sociologist, author, editor), Ashkan Sepahvand (artistic researcher, writer, editor), Mariana Alves Silva (designer, design theoretic, carpenter) among others. **Producer:** Kira Senkpiel.

Produced by: Mia Habib Productions. Co-producers: Norrlandsoperan, Black Box teater, Dansens Hus, BIT Teatergarasjen, Avantgarden, DansiT, Dans i Trøndelag. **Supported by:** Norwegian Arts Council.

— NTA / Norwegian Theatre Academy, Høgskolen i Østfold

Bli med på en kveld med avgangsstudentene i skuespill fra Akademi for Scenekunst. De vil vise pågående arbeider som er basert på møter med publikum, hvor de som enkeltpersoner og som del av et ensemble setter seg selv i nye sammenhenger. Avgangsstudentene jobber med vilkårlig begrensede tidsrammer og spesifikke konseptutviklingsstrategier som er formet av gruppen og publikum.

Join us for an evening with the graduating acting students at Norwegian Theatre Academy. These works in progress reflect the students' own ongoing research into ways of meeting an audience, as individuals within an ensemble and the challenges of risking themselves in new territory. They are working with arbitrarily limited time frames and specific concept development strategies critically shaped by the group and audience.

— Oslo Musikk- og Kulturskole — Edvard Munch Videregående skole — Den kulturelle skolesekken

Presenterer forestillinger på Black Box teater i løpet av vårsesongen.

— Om kunstner- og produksjonsstøtte / Supporting artists and productions

Black Box teater er et laboratorium og et produksjonsrom. Teatret støtter kunstnere og kompanier i det frie scenekunstheltet på forskjellige måter: tilgang på teatrets ressurser, økonomisk støtte, residens for prøver og siste del av produksjonsfasen inkludert teknisk og dramaturgisk støtte.

Black Box teater is a laboratory and a production space. Black Box teater supports artists and companies in the independent performing arts field in various ways: in-kind co-production, financial support, residency for rehearsals, residency for final production phase including technical support, dramaturgical support.

— Støtte til coproduksjoner og residenser / Coproduction support and residencies:

- *Penelope Sleeps*, Mette Edvardsen & Matteo Fargion
- *Dødsprosjektet*, Bente Alice Westgård
- *Panflutes and Paperwork*, Ingrid Berger Myhre & Lasse Passage Nøsted
- *A Raft to the Otherworld – How to Die/ Inopiné*, Mia Habib
- *Blue Bordell*, Lisa Lie
- *Lille Leifolf*, Hildur Kristinsdóttir & Eirik Willyson
- *Cry Me a River – the Quest for the Source*, Karen Røise Kielland & Katja Dreyer
- *BADMAN*, Nela H. Kornetová / T.I.T.S
- *A-project #7*, A-project
- *Ghetto Justice*, Karen Nikgol
- *SEX ED*, Dana Michel
- Publikasjonen *Nature Theater of Oklahoma* (working title), Florian Malzacher (redaktør)

— Dramaturgisk støtte og samtale-partner / Dramaturgical support and outside eye:

- *Flakkande Røynd*, Rannei Grenne / Solveig Styve Holte / Heida Karine Johannesdóttir / Anja Lauvdal / HAIKw/
- *Blue Bordell*, Lisa Lie

— Bokhandelen / Bookshop

Bokhandelen ble startet av Tormod Carlsen (assosiert kunstner ved Black Box teater 2017–2018) og Anne-Cécile Sibué-Birkeland, og vil fra vårsesongen 2019 utvikles noe fra sin opprinnelige form.

Bokhandelen er både et kunstprosjekt, en reel bokhandel og en måte ta del i og å sette i gang usynlige tråder av kommunikasjon mellom kunstnerne, samarbeidspartnerne deres og publikum. I teatrets foajé kan man her finne et utvalg bøker – alle typer bøker – som er foreslått av kunstnere fra programmet vårt, deres samarbeidspartnere (kunstnere, designere, dansere, skuespillere, teknikere, dramaturger, produsenter, scenografer osv.) og teamet på Black Box teater. Disse har plukket én eller to bøker som betyr mye for dem og som de har et personlig forhold til. Boken kan ha inspirert arbeidet deres, vært informativt i arbeidsprosesser, endret livet deres, rørt dem. Hver bok inneholder en anbefaling til leseren, og det er kun en av hver bok tilgjengelig. Prisen på boken er den samme som i andre bokhandlere.

The bookshop was initiated by Tormod Carlsen (associated artist at Black Box teater for 2017–2018) and Anne-Cécile Sibué-Birkeland. Its implementation is evolving from this season.

The bookshop is at once an art project, a real bookshop, and a way to engage in conversations and generate invisible threads of communication between the artists, their collaborators and the audience. In the theatre's foyer you can here find a selection of books – all sorts of books – proposed by the artists of our program, their collaborators (artists and designers, performers, technicians, dramaturges, producers) and the Black Box teater team. They have picked one or two book(s) that are important to them and to which they have a personal relationship. The book may have informed their work, inspired them, changed their life, moved them. Each book contains a recommendation for the reader. Only one copy of each book is available. The selling price is the regular price of the book.

— Andre programmerende teatre våren
2019 / Other programming theaters
Spring 2019

BIT Teatergarasjen (Bergen)

Bit-teatergarasjen.no

- 31.1.–1.2. Gérald Kurdian (FR):
HOT BODIES – Stand up
- 2.2.–3.2. Davis Freeman / Random
Scream (US/BE): *Do my mouth*
- 14.–16.2. Karen Eide Bøen (NO):
Love & Emotions
- 1.–2.3. Ingri Fiksdal (NO): *Deep Field*
- 10.3. Spreafico Eckly & Matteo
Fargion (NO/UK): *We have to
dress gorgeously*
- 14.–15.3. Sarah Vanhee (BE): *Unforetold*
- 22.–23.3. Tea Tupajić (HR):
Dark Numbers
- 28.3. Nicola Gunn (AU):
Working With Children
(work in progress)
- 26.–27.4. Lisa Bysheim (NO): *Ekko II*
- 3.–4.5. Eva Pfitzenmaier & Maik
Riebort (NO/DE): *Song*
- 24.5.–16.6. Claude Iverné (FR):
About Description
- 4.2., 25.2.,
18.3., 8.4.,
29.4., 13.5. Prøverommet

— Andre programmerende teatre våren
2019 / Other programming theaters
Spring 2019

Teaterhuset Avant Garden (Trondheim)

avantgarden.no

- 7.2.–16.2. Teaterhuset Avant Garden i
samarbeid med Trøndelag
Teater:
Forced Entertainment (BE):
*Complete Works: Tabletop
Shakespeare*
- 7.2. *Antony and Cleopatra,
Henry IV, Part 1, Two
Gentlemen of Verona, King Lear*
- 8.2. *Macbeth, Loves Labour's
Lost, Henry IV, Part 2,
The Winter's Tale*
- 9.2. *Othello, Timon of Athens,
Henry V, A Midsummer
Night's Dream*
- 11.2. *Romeo and Juliet, Pericles,
Henry VI, Part 1, As You Like It*
- 12.2. *Julius Caesar, All's Well That
Ends Well, Henry VI, Part 2,
Hamlet*
- 13.2. *Titus Andronicus, The Comedy
of Errors, Henry VI, Part 3,
The Merchant of Venice*
- 14.2. *Much Ado About Nothing,
Cymbeline, Coriolanus,
Richard III*
- 15.2. *Taming of the Shrew, The
Merry Wives of Windsor,
King John, Twelfth Night*
- 16.2. *Measure for Measure, Troilus
and Cressida, Richard II,
The Tempest*

— Om / About Black Box teater

Black Box teater ble grunnlagt i 1985. Det er et av programmeringsteatrene i Norge som produserer og presenterer internasjonal og norsk samtids-scenekunst.

Med en historie på over 30 år har Black Box teater utviklet seg til å bli et teater med en sterk kunstnerisk identitet. Teatret dedikerer seg til moderne og eksperimentelle former for kunst, programmering av norske og internasjonale kompanier samt både nye og etablerte kunstnere.

Programmet er preget av en kombinasjon av kunstnere som har et langt forhold til Black Box teater og nyetablerte kunstnere fra Norge og andre steder i verden.

Vi er et teater som er oppmerksomme på eksperimentering og transformasjon av scenekunst i dag. Programmet krysser ulike disipliner, legger vekt på mangefasettete artister, og foreslår blant annet forbindelser med visuell kunst, musikk og litteratur.

Programmet inkluderer også forestillinger for barn, ungdom og familier for å oppmuntre publikum fra tidlig alder.

Black Box teater was founded in 1985. It is one of the programming theaters in Norway, that co-produces and presents international and Norwegian contemporary performing art.

With a history of more than 30 years, Black Box teater has transformed to become what it is now: a theater with a strong artistic identity, dedicated to contemporary and experimental forms of performing art, programming independent Norwegian and international companies, emerging and established artists.

The program is characterized by a combination of artists who have a long relationship with Black Box teater and newcomers from Norway and elsewhere.

We are a theater that is attentive to experimentation and to transformation of performing arts today. Our program crosses disciplines, pays attention to multifaceted artists, and proposes connections with visual arts, music and literature, among others. In order to encourage spectatorship from an early age and generations, the program includes shows for kids/youth and families.

— Lokale samarbeidspartnere for vårsesongen 2019 / Local partners for Spring 2019 season

Golsa, Frivillighetshuset, Ekebergparken.

— Team

Teatersjef / Artistic and General Director:
Anne-Cécile Sibué-Birkeland.

Økonomi og administrasjonssjef /
Head of Administration:
Magnus Salte.

Produsent / Producer:
Karoline Bjune.

Kommunikasjonssjef / Head of Communication:
Sara Wegge.

Programdramaturg / Program dramaturge:
Elin Amundsen Grinaker.

Produksjons og administrasjonsassistent /
Production and Administration Assistant:
Corina Sanchez.

Vikar administrasjonsmedarbeider /
Substitute Administration officer:
Thore Engen.

Kommunikasjonsmedarbeider /
Communication officer:
Ida Holthe Lid.

Publikumsformidling / Audience outreach:
Jostein P. Steindal.

Grafisk designer / Graphic Designer:
Kristoffer Busch.

Teknisk sjef / Head of technical department:
Jean Vincent Kerebel.

Lydmester / Sound Manager:
Trond Johnsrud.

Video og sceneansvarlig / Stage and Video Manager:
Agnar Ribe.

Frilansteknikere / Freelance technical department:
Fredric, Jose, Kim, Laurent, Linda, Ryan, Mohi,
Robin & co.

Barsjef / Bar Manager:
Morten Kippe.

Frontlinje og bar / Front of house and bar staff:
Vivel Fredriksen, Elisabeth Carmen Gmeiner,
Ida Holthe Lid, Sunniva Lind Høverstad, Daniel Rodrigo
Nilsen, Ida Marie Sandvik, Annlaug Selstø, Talette
Simonsen, Andrea Skotland, Kjersti Aas Stenby,
Jostein P. Steindal, Solveig Wiig.

Distribusjon / distribution:
Janne Mikkelsen.

— Kolofon / Colophon

Ansvarlig redaktør / Editor-in-chief:
Anne-Cécile Sibué-Birkeland.

Redaksjon / Editorial team:
Elin Amundsen Grinaker, Sara Wegge
Anne-Cécile Sibué-Birkeland.

Engelsk korrektur / English text edits:
Caroline Thompson.

Design:
Kristoffer Busch.

Omslag / Cover:
Ludvig Uhlbors, *Arne Næss Gjenoppstandelsen*.

Trykk / Print: Nilz & Otto
Opplag / Edition: 1000
© Black Box teater 2019

— Kontakt / Contact

Black Box teater
Marstrandgata 8
0566 Oslo

Telefon / Phone:
(+ 47) 23 40 77 70
blackbox@blackbox.no

Kontortid:
Man – fre 10.00–15.00
Office hours:
Mon – Fri 10.00–15.00

— Offentlig transport /
Public transport

Birkelunden:
Trikk / Tram 11, 12, 13

Carl Berners plass:
Trikk / Tram 17
Buss 31, 32
Bane / Tube 5

Fagerheimgata,
Sannergata:
Buss 30

Københavngata:
Buss 20, 21, 28, 33

24.-25. januar	Florentina Holzinger: Apollon
30.-31. januar	Ofelia Jarl Ortega: Shredder
1.-3. februar	Rannei Grenne / Solveig Styve Holte / Heiða Karine Jóhannesdóttir / Anja Lauvdal / HAIKw/ Flakkande Røynd (I samarbeid med Galleri Golsa)
9.-10. februar	Miet Warlop: Big Bears Cry Too (For barn og voksne)
21.-23. februar	Ásrún Mágnúsdóttir: Listening Party (For alle og tenåringer)
7.-16. mars	Oslo Internasjonale Teaterfestival
3.-5. april	Bente Alice Westgård: Dødsprosjektet
9.-11. april	Espen Klouman Høiner: VI, FOLKET
25.-26. april	R.B. Jérôme Bel: Jérôme Bel (1995)
25.-26. april	R.B. Jérôme Bel: Véronique Doisneau (Filmvisning)
15. mai	Pluss Pluss
23.-24. mai	Susie Wang: Mumiebrun
5.-6. juni	Ludvig Uhlbors: Arne Næss Gjenoppstandelsen
12.-14. juni	Karen Røise Kielland & Katja Dreyer: Cry Me a River – the Quest for the Source

— Billettinformasjon / Ticket information

www.ticketmaster.no
Telefon/phone: 815 33 133

Teatrets billettluke åpner én time før forestillingsstart.

The box office at the theater opens one hour before the performance starts.

Full pris / Full price: 250,-
Moderasjonspris / Moderation price: 150,-
Under 25 år / Under 25 years old: 100,-

Familie og ungdomsforestillinger /
Family and youth shows:
Barn / Children: kr. 75,-
Voksen / Adult: kr. 150,-

Moderasjonspris gis til studenter, trygdede, pensjonister, menig militære, samt innehavere av Black Box teater medlemskort, scenekort, UKS, DTS, NBK, Bokklubben, UNIK Oslo eller OBOS-medlemskap.

Moderation prices for students, retired, unemployed and owners of the Black Box teater membershipcard, Scenekort, UKS, DTS, NBK, Bokklubben or OBOS-membership.

— Medlemskort / Membership

Sesong-medlemskort /
Season membershipcard: kr. 150,-

Ved kjøp av sesong-medlemskort betaler du kun kr. 150,- pr. forestilling. Medlemskortet kan kjøpes på ticketmaster.no og hentes i billettluke på teatret.

When you buy a season membership card, you only pay 150,- per show. The membership card can be purchased at ticketmaster.no and retrieved at the box office at the theater.

— Foajé / Bar

Baren er åpen for alle før og etter forestilling /
The bar is open to everyone before and after the show.

— Rullestol / Wheelchair

Teatret er tilrettelagt for rullestolbrukere. For å hjelpe deg med besøket, ta gjerne kontakt med oss på forhånd.

The theater is accessible for wheelchair users. To facilitate your visit, we invite you to contact us in advance.

Black Box teater mottar driftstilskudd fra Kulturdepartementet og Oslo kommune.

Black Box teater receives funding from the Ministry of Culture and the City of Oslo.

